

# Та, що підчиняє собак

Михайло Попович

## Передмова

Насамперед спасибі усім, хто все ж таки прочитав першу частину книги та вирішив взятись за другу. Як було сказано у попередній передмові, це легенький прозовий твір, як жанр можна виділити пригоди, драма та триллер. Тут відсутній будь-який політичний, історичний чи релігійний контекст, чудово підійде як для молодії так і для більш зрілої аудиторії. Події другої частини даної франчизи і далі крутяться навколо молодії та перспективної журналістки на ім'я Челсі. Цього разу вона знову опинеться посеред гнітучого лісу, будучи голодною до нових випробувань, дівчина береться за вкрай небезпечну справу, де їй прийдеється розслідувати загадкові зникнення туристів, після чого написати про це статтю щоб висвітлити цю подію, але нажаль Челсі й не підозрює що в лісних надрах на неї чекає винуватець кривавих злодіянь, з яким вона змушена буде зійтись віч-на-віч. Загалом ця повість відрізняється від першої тільки своєю прямолінійністю, тут менше містики та психології, натомість більш односторонній сюжет, зі елементами трешу, та виживання як піджанр.

## Розділ 1

### "Нове завдання"

Погода на дворі була просто казковою, солов'ї радісно кружляли над яскраво сонячним небом співаючи в такт зі колективом спритних гоцульських музикантів. Навколо було людно та шумно, де-не-де пробігали галасливі дітлахи, а їхні батьки виряджені наче на показ стояли біля столиків з випивкою та різноманітними закусками. А відбувалось все це дійство у такому ресторані міста Івано — Франківськ як "Прованс", цей елітний та шикарний комплекс складався із декількох не високих будівель, вкритих розкішною коричневою черепицею, навколишня галявина була акуратно виставлена бруківкою, посеред якої розмістився фонтан зі білого мармуру який придавав певного шарму екстер'єру даної площадки. Челсі зробила черговий ковток шампанського, тримаючи у руці келих ігристого напою який розносив офіціант на тарелі.

І ось пролунав черговий тост за наречених, деякі люди подивились на неї даючи зрозуміти що наступила саме її черга сказати своє слово. Так вона хвилювалась як до цього так і тепер, але все ж знала що казати підготувавшись заздалегіть.

Їй подали до рук мікрофон, який вона міцно стиснула своїми вологими долонями, піднесла до уст та промовила дивлячись зі щирою та що тільки може бути наївно, самовідданою любов'ю на дівчину у білій як альпійській сніг весільній сукні та парубка приблизно її віку, у стильному чорному костюмі і до блиску відполірованих такого ж кольору туфлях.

— Ну що ж, не знаю чи маю я на це право та все ж вважаю себе якщо не

найкращою то хоча б одною з найближчих подруг Іванки. "із ноткою хвилювання розпочала свою промову Челсі" — Що тут говорити, саме вона буквально рік тому назад коли в мене були справді кепські часи надала мені моральну та фінансову допомогу, підтримуючи мене тоді коли я була практично на грані зриву та ще гірше смерті, але щось я забалакалась тому давайте bliще до справи, я вдячна бути тут присутньою та щиросердечно рада за тебе мою любима дівчинко і твого нареченого, так слід зробити одну поправку ти уже не дівчина а справжня жінка що ступає на шлях дорослого життя йдучи до шлюбу з цим прекрасним чоловіком, взагалі бажав усіх людських та сімейних благ ну і звісно щастя та подальших успіхів. Після сказаного Челсі хвацькома передала мікрофон іншому претенденту на висловлювання та швиденько направила подальше від натовпу щоб витерти свої сльози, які уже добряче зіпсували їй макіяж. На диво у Челсі не було жодної дівочої заздрості яка логічно виникає коли одна з подруг першою виходить заміж, все було абсолютно навпаки, радості журналістки не було меж за особу яка була не тільки її найближчою колежанкою а ще й начальницею на роботі, якою вона стала буквально рік тому назад. Нашу героїню одразу накрило пеленою спогадів, це їй не дивно все ж згадувати було що. Перед очима промайнув водоспад Пробій, Тарас та його компанія, шеф, стаття, ну і звісно госпіталь та Іванка яка наче відданий сторож день за днем сиділа поруч з ледь притомною на волоску від смерті дівчиною. Рік пролетів блискавично швидко, два місяці поступової реанімації після яких Челсі стала на землю твердою ногою та взялась за свою попередню працю журналістки місцевої преси.

Прийшовши до тям та взявши себе в руки вона повернулася до епіцентру свята присівши за одним зі столиків на якому були різноманітні наїдки та випивка. Неподалік від неї сиділи винуватці цієї події а поряд них дружки нареченої що були вдягнені у розкішні червоні як квітучий мак сукні а їхні зачіски були прикрашені різнобарвними стрічками та дружки, це були два досить солідні з вигляду та статурні парубки віком та до тридцяти років з акуратно доглянутими борідками і таким же коротко підстриженим волоссям, одягнені вони були у звичайні чорні парадні штани, білу сорочку та жилетку поверх неї зі краваткою метеликом. Челсі з полегшенням зітхнула адже за мить пролунав відповідний сигнал і дружки з дружбаками почали цілуватись міцно притулившись один до одного неначе голодні п'явки, а зітхнула вона від щастя, тому що до цього не погодилась стати дружкою Іванки адже у такому випадку опинилась б на місці одної з нещодавно згаданих п'явок.

Так вона розуміла, це така традиція яка продовжується ще зі незапам'ятних часів як і багато інших, приправлені культурою та змішані з релігією традиції були невід'ємною частиною цього прошарку населення. Та знову ж таки, сама перспектива можливості цілуватись привселюдно зі досі не знайомою тобі людиною не надто сильно приваблювала юну журналістку.

Прозвучав черговий тост від запального тамади який цей вечір викладався на повну катушку, раз за разом підстрибуючи та підтанцювуючи, щупаючи п'яненьких молодичок за їх спокусливі частини тіла, ну і звісно не вгамовно тарабанячи

різноманітні жарти та історії свого насиченого на події дитинства. Загалом людей було з лихвою, серед запрошених були як родичі молодят так і робочий колектив журналістів, тому в деякій мірі Челсі вдалось злитись з колективом не привертаючи до себе великої уваги, час від часу вона звісно переглядалась веселими поглядами між Іванкою намагаючись донести одна до одної певну інформацію не в змозі перекинути голосливий натовп навколо себе, в інших епізодах Челсі з ноткою філософії вдивлялась у склянку насичено-червоного як спіла вишня вина роблячи поодинокі але жадібні ковтки цієї рідини.

— Чуєш Володя, ми тут з друзями вирішили десь на вихідних з'їздити кудись за місто трішки розвіятись ну знаєш... вогнище, ліс, природа це є кайв. "мовив один з друзів що паралельно долонею витирає свою акуратну чорну борідку не впоравшись з черговою порцією горілки, залишки якої замість рота покотились по ній"

— А чому Вася ти мене про це питаєш, я ж не є знавцем даної справи.

— Ну як це друже чому, ти ж стаєш а точніше уже став чоловіком цієї прекрасної та успішної дівчинки яка у свої молоді роки перебуває на посаді директора місцевої преси, "після чого він хвацько клацнув пальцями, мовляв дивись що саме я маю на увазі і чому я звернувся до тебе" — а будучи журналісткою вона відповідно знає карту та різноманітні цікаві території нашої області пане наречений.

— Нуу... я б точно не радив тобі їхати до Осмолоди, не був ще там і нічого добре про цю місцину не знаю, та от працюючи у нічному клубі декілька раз за свою зміну проходячи повз столики з клієнтами чув різні чутки особливо останнім часом, мовляв там безвісти зникають люди, зазвичай це молоді міські туристи, студенти які вирішили розбавити свою буденність чимось новеньким. "Володя ніжно обійняв за плече свою наречену яка чомусь не сильно в цей момент звертала на нього увагу, трішки подумав та додав" — Хоча зрозуміло що слухи п'яних в дупу молокососів які відвідують заклад у якому я працюю можуть бути тільки вигадками, приправленими типічним для молоді страшилками, перебільшенням та загадками, тому думаю не мені судити...

Така от нічим не примітна розмова швидко набридла нашим героям та забулась би, змінившись на будь-яку іншу тему зі сотні наступних але тільки не сьогодні, адже Челсі яка до цього тільки нудьгувала, думаючи коли б це поскоріше відправитись до дому краєчком вуха почула слова хлопців які чомусь сильно зацікавили дівчину.

Та все ж вона вирішила дочекатись закінчення цього бурхливого весілля та уже у більш спокійній обстановці поспілкуватись зі Володею.

На обличчі Челсі з'явилась ледь помітна усмішка адже вона згадала ту ніч у нічному клубі "Пасаж Гартенберг" де вони тоді випивали з Іванкою, хоча й розум її був мутний із-за доброї порції віскі "Jack Daniel's" та загалом була вона тоді не в дусі, але пригадала цього молоденького бармена що раз за разом заглядав на Іванку залицяючись до неї, а хто б міг тоді подумати що саме він стане її чоловіком.

Все на вкруги почало уже стихати, світанкове сонце визирнуло із-за обрію розганяючи нічну темряву наче мітла витирає павутиння, веселі музиканти практично зібрали свої музичні інструменти до невеличкого старенького міні-буса, коли Челсі

продираючись скрізь людей проходила біля них один з чоловіків запропонував такій гарній дамі випити ще "по чарочці" горілчаного напою доставши чорт знає звідкіля пляшку горілки "Хортиця" дві склянки та банку маринованих огірків для закуски, але Челсі відмовилась зсилаючись на те що має деякі важливі справи.

— Постривай но Іванка чи не могли б ви хвилюк зачекати, я б хотіла про дещо поговорити з Володею. "біжучи їм на зустріч мовила Челсі, водночас махаючи рукою щоб її зачекали".

— Та не спіши ти так, нікуди ми від тебе не дінемось, давай якщо маєш бажання прогуляєшся з нами пішки до нашого дому, та й виговоришся як слід. "сказала їй у відповідь Іванка щоб заспокоїти свою подругу, трішки здивувавшись куди це вона так поспішаєш та мчить як навіжена"

Отож троє осіб направились в сторону дому Іванки, від ресторану де проводилось весілля до нього було практично тридцять хвилин ходьби пішки, паралельно вони любувались світанковим містом яке тільки готувалось до свого чергового бурного дня, навколо було тихо практично безлюдно, де-не-де чувся спів весняних цвіркунів, також поодинокі автомобілі що проїжджали центральною дорогою час від часу нагадували нашим героям що вони перебувають у місті, яке тільки прокидається після нічної сплячки.

— Кажу вам одразу я зазвичай не є любителькою підслуховувати чужі розмови, "трішки ніяковіло мовила Челсі, даючи всім зрозуміти що це випадковість та продовжила" — але ненароком почула твої слова Володя про загадкові випадки у якійсь туристичній місцині. "закінчила Челсі у запитувальному тоні, очікуючи від співрозмовника моментальну відповідь, з чим і не прогадала.

— Ти маєш на увазі Осмолоду? Так звісно, я щось таке розповідав сьогодні друзеві, мовляв не слід туди їхати, наражаючи себе на небезпеку. "відповів він абсолютно байжуде та локанічко, не підозрюючи що це все ще далеко не кінець розмови"

Іванку яка йшла біля них з лівої від Володі сторони звісно зацікавила вибачайте за тафтологію зацікавленість своєї коліжанки даною справою, яка до цього ось уже декілька місяців була немов сама не своя наче воїн який невзможі віднайде власне поле бою, і тут ледь відчутний вогник в її очах знову загорівся, новою не баченою до цього силою.

По дорозі Володя розповів усю суть ситуації зі Осмолодою більш детально для Челсі, як наслідок вона довго не вагаючись придумала наступний крок дій, які звісно запропонувала бармену.

— Так Володя, я розумію що далеко не всі хто відвідував Осмолоду зникали безвісти і що не кожного дня у твою нічну зміну молоді люди розмовляють про це місце та все ж буду рада якщо при наступній можливості, коли почуєш подібну розмову скажеш їм наступне, "Челсі трішки подумала чухаючи своє насичено чорне волосся яке віддавало ніжний аромат персиків та авокадо адже шампунем саме з таким інгредієнтами вона помила вчора голову, після чого незволікаючи продовжила" — скажеш їм що ти ненароком почув їх розмову, тому згадав про свою знайому

журналістку, що якраз планувала здійснити експедицію до цієї місцевості щоб краще вивчити менталітет місцевого населення для написання відповідної статті про них.

— А тут уже все має піти згідно твого уже перевіреного плану. "сказала з ноткою пост-іронії Іванка, згадуючи минулу роботу Челсі в ролі шпигунки що вливається до чужого колективу, от тільки тодішні наслідки не були втішними ні для кого."

— "Бінго" подруго ти прямо в точку, Володя на якого я так сильно надіюсь постарається взяти у них номер і дати його мені, а я вже зроблю все можливе щоб вони взяли мене зі собою.

Як в очах Челсі так і в очах Іванки водночас промайнули минулорічні події, в кожній з них були свої причини для болю але вони тримались міцно, перед Іванкою одразу з'явилась картина непритомної Челсі яка скоріше була схожою на вичавлений овоч, лікарняна палата ну і звісно озвірілий шеф що кидається на неї, так у Челсі також були свої ще більш болючі спогади та на даний період вона вирішила їх приборкати, відклавши кудись подальше в одну зі шухляд своєї підсвідомості.

Декілька хвилин вони пройшли мовчки, Володя будучи справжнім джентельмен вирішив не втручатись у розмову дівчат знаючи що не слід йому туди лізти, він добре знав що його жінку з Челсі скріплює щось більше чим просто дружба, рік тому їм прийшлося зблизитись ще ближче, стати практично одним цілим, вони були міцно зв'язані, скріплені одним ланцюгом поневірянь.

Короткочасну тишу порушила Іванка, яка задала Челсі питання на яке тій слід було дати відповідь.

— Але для чого Челсі тобі це все, не вже тобі не подобається офісна праця разом зі мною.

— Я довго думала про це, а й справді навіщо? Так писати простенькі статті та інші інформативні тексти не виходячи з приміщення беручи до уваги що більшість інформації доступна в інтернеті, це не так вже й погано, та все ж ... "Челсі зробила коротку паузу, вдивляючись у світанкове небо і сонце яке рівномірно освітлювало все навкруги та продовжила" — мені здається уже прийшов час, я готова для цього, так , знаю є така приказка "не наступати двічі на одні граблі" та я вирішила керуватись іншою "клин клином вибивають", гадаю ти розумієш про що я.

Іванка іронічно зітхнула змирившись із характером напарниці, банально кинувши наступну фразу.

— Скільки?

— Що саме скільки? "Перепитала Челсі"

— Скільки часу тобі потрібно на цю авантюру, тиждень? Чи може більше, сама розумієш я будучи директором маю дати логічне пояснення твоєї відсутності своїм колегам.

— А ти про це, ну гадається мені одного тижня вистачить з лихвою.

Не успіли вони оглянутись як уже прибули до під'їзду наречених, тому змушені були розпрощатись, Челсі владнала деякі нюанси справи з Володею та їх план дій а також подякувала своїй начальниці яка дала їй дозвіл, хоча й те що Іванна його може

не дати у дівчини не було жодних сумнів, обидві чудово розуміли що жагу Челсі до журналістики нікому не получится приборкати або вгамувати, після чого розійшлись кожна своєю дорогою.

Місто яке ще деяку мить тому мирно спало, будучи безлюдним та мовчазним поступово стало приходити у свою робочу денну норму, автотранспорт заповнив до цього порожні асфальтові дороги, де все ще сонні та нервові водії гучно лаялись один на одного, крамниці та інші місцеві заклади почали відкривати свої двері для різноманітних людей які то входили туди то виходили один за одним, над безхмарним травневим небом життєрадісно літали синиці та дрозди а тутешні законні пірнаті мешканці більшості міста голуби та ворони уже кружляли bliще до людей, маючи надію поласувати чимось смачненьким.

Будучи виснаженою як фізично так і морально після весільної ночі Челсі одразу зарилась у своє м'яке ліжко проспавши до вечора, прокинувшись вона прийняла ванну та більш-менш привела себе в порядок, в холодильнику все ще була порція вчорашнього супу зі фрикадельками яким вона і повечеряла, після чого зробивши чашку гарячої кави до якої дозволила взяти собі три шоколадні цукерки "Trufalie" та шматок вишневого рулету Челсі якомога зручніше вмостилась на дивані, відкрила ноутбук та прийнялась більш детально углублятися у цю справу.

В пошуковій системі "Google" вона ввела такий текст <Осмолода, пропавші безвісти, останні новини> більшість запитів які впливали перед нею були їй не цікаві, це були звичайні новини про Осмолоду та інша загальна інформація, були там також різні відгуки туристів про цю гірську місцевість та реклама, рефлексивно гортаючи стрічку пошукової системи до низу паралельно попиваючи свій все ще гарячий напій та кладучи до рота чергову цукерку, вкриту ніжно солодким шоколадом, Челсі наткнулась на перший погляд нічим непримітну статтю минулорічної давності, натиснувши на неї вона перейшла на дану веб-сторінку де був вказаний наступний текст.

<Оголошення>

<Доброго дня, я та мій чоловік просимо усіх не байдужих відгукнутись та повідомити нас якщо ви десь бачили або щось знаєте про двох осіб, а саме наших доньок, одній 20 а другій 23 роки, звати їх Тамара і Оксана, ось уже як тиждень вони безлідно зникли, ми з чоловіком звернулись у поліцію та інші пошукові служби але жодної позитивної звістки ще не получали, просимо вас допоможіть нам, ми уже місця собі не знаходимо перебуваючи у відчаї, наші доньки дуже милі та добрі, вони будучи студентками жили окремо від нас знімаючи квартиру на двох, в останній телефонній розмові вони сказали мені що на вихідних планують відправитись у двох кудись за місто відпочити, я добре пам'ятаю вони сказали що це буде Осмолода, рожнятівський район.

Довго не думаючи Челсі ввела номер телефону що був вказаний в кінці тексту звернення та зателефонувала до сім'ї потерпілих.

— Алло, доброго дня, ви чогось потребуєте? "прозвучав допитливий голос дорослої жінки по ту сторону слухавки"

— Доброго дня, так я дечим цікавлюсь, мене звати Челсі, я випадково натрапила на ваше оголошення де ви вказали про зникнення ваших дочок.

— Охх..."почувався протяжний сумний звук у відповідь, спочатку голос жінки був більш-менш рішучий та твердий але коли Челсі згадала про це нещастя, тон особи по той бік слухавки одразу став більш похмурим та тихим, Челсі не давши тій час на відповідь продовжила далі"

— Розумієте я молода журналістка яка зацікавилась даною справою про зникнення осіб в Осмолодських лісах, і чула про схожі випадки від іншої людини, тому мені було б дуже корисно дізнатись все детальніше, в даному випадку тільки ви зможете мені допомогти.

Через динамік свого смартфона Челсі почула плач ослабленої духом жінки, звісно їй стало жаль що вона згадала тій про старі рани та все ж це була її робота, це було зроблено із ціллю допомогти та хоча б щось розізнати.

— Давайте молода леді я розповім вам все при зустрічі віч-на-віч а то якось не личить робити це через телефон.

Похлюпавши носом бідна жінка вказала свої координати та попрощалась, мовляв приїжджай коли завгодно.

З однієї сторони Челсі розуміла що діяти треба негайно а з іншої у її плани все ще входило знайти собі компанію у вигляді декількох осіб через нічний клуб де працює чоловік Іванки, тому що їй самій відправлятися туди на декілька днів а то й тиждень було трішки лячно та й фактично заборонено керівницею. Так незаметно промайнула ціла неділя, жодних позитивних звісток від Володі не було і в цьому не має нічого дивного, все ж далека, мало кому відома Осмолада не є тією темою яку молоді люди частенько обговорюють у нічних закладах.

## Розділ 2

### "Поїздка туди, куди не слід"

Як наслідок вибір нашої героїні був наступний, вона сиділа в чистому та охайному салоні буса марки "Mercedes-Benz Sprinter" який займається транспортними перевезеннями, маршрут "Івано-Франківськ — Калуш", на дзвінок від Іванки вона відповіла уже рефлексивно, приблизно розуміючи що саме вона має почути у відповідь.

— Алло привіт Челсі, невже ти "чорт заберай" і справді вирішила відправитись у гості до тієї тітки з оголошення, чому ти не розумієш це ж не безпечно! Самотужки відправлятися в чужі для себе лісові масиви, ти ж прекрасно знаєш що було минулого року... "до цього рішуче налаштовані, повчальні слова Іванки обірвалися, так з гарячу її трішки занесло та все ж вона втрималась від зайвих слів, а сами намір згадати Челсі минулорічний випадок пов'язаний з водоспадом та блуканням по лісу."

— Даю слово майбутньої "супер" журналістки що все буде як слід начальнице, я тільки туди і назад, трішки поспілкуюсь з бідною жінкою та й повернусь одразу ж до міста. "жартівливо та водночас рішуче мовила Челсі, знаючи що хвилювання Іванки

щодо неї є не безпідставними, все ще не розуміючи як вона помиляється щодо своїх майбутніх дій та їх наслідків.

Так у мікро-бусі було чистіше та комфортніше чим у стареньких забитих людьми автобусах і не так трясло, але мрія Челсі про власне авто в цілях пересуватись на ньому, виконуючи різноманітні журналістські розслідування, була й досі на яву.

У салоні гучно грала сучасна клубна музика, яка не змогла завадити Челсі зануритись у власні роздуми та аналіз наступних дій. Краєвид з вікна транспорту поступово став змінюватись, напроти вагу бетонним будівлям виступали протяжні зелені поля та інші земельні угіддя, де-не-де поміж них проростали поодинокі хатинки вкриті металочерепицею та обліплені декоративною штукатуркою короїд, будучи розміщені одна поряд одної вони створювали один суцільний комплекс у вигляді так званого села, дечим нагадуючи рої мурах що зводять свої домівки посеред полів у вигляді невеличких, випухлої форми купінок.

Поїздка тривала не більше години, місто Калуш було чи не найбільшим як за розміром так і за густотою населення Івано-Франківської області, це було класичне для нашої країни містечко з великою кількістю ще радянських, стареньких бетонних будинків сірих монотонних відтінків, не вище десяти поверхів, взагалі ж це було цілком самодостатнє місто хоча й до масштабів головного обласного міста не дотягувало. Вийшовши на зупинці <вулиці Пушкіна> Челсі попрямувала до найближчої крамниці яка була поруч.

— Доброго дня пані, можна мені будь-ласка чашку кави та ось цю булочку зі корицею. "промовила дівчина, маючи намір ще дещо довідатись у продавчині."

— Так звісно, почекайте хвилину. "сказала у відповідь жінка років так уже за 35, вона все ще не виглядала старою але тендітна краса юності поступово покидала її на привиликій жаль, на жіночці був звичайний світлий тонів фартух, а світло каштанове, заплетене в акуратну косу волосся спадало по їх плечах.

— Перепрошую пані а можна у вас ще дещо дізнатись? Схвальним ківком голови продавщиця яка уже взялась робити Челсі кавовий напій дала тій згоду на запитання, паралельно заливаючи кип'яток в одноразовий пластмасовий стаканчик."

— Я тут не місцева, але дізналась через інтернет що з Калуша їдуть автобуси рейсом до села "Цінева" куди мені потрібно завітати до моєї знайомиї.

— Так звичайно їдуть, ось тут прямо стійте посеред зупинки та очікуйте рейси Калуш — Рожнятів, ці автобуси як правило їдуть через Ціневу. "неквапливо відповіла продавщиця подаючи Челсі готовий ароматний напій, з якого в гору здіймався гарячий пар дечим нагадуючи туман який після дощу здійсмається над водою.

Вийшовши на вулицю та поласувавши солодкою булочкою дівчині не довелося довго очікувати, вона натрапила на вказаний їй раніше пасажирський транспорт, де на таблиці лицьової сторони вікна було вказано село Цінева.

Приїхавши до точки призначення, водій за проханням яке раніше при вході дала Челсі повідомив їй що прийшов час на вихід. Ступивши на старенький де-не-де потрісканий та вкритий мохом тротуар вона відправилась на пошуки потрібного їй



дому. В очі Челсі світило яскраве травневе сонячне світло, тому їй прийшлося надіти свої стильні сонячно захисні окуляри стітло-вершкового відтінку. На дворі було практично по літньому тепло тому на ній були короткі джинсові шорти в які була заправлена легенька біла кофта з довгими рукавами у зелену смужку, взута вона була у класичні білі красіквки фірми "Nike" із зеленою підошвою а на голові був яскраво-салатовий капелюшок з-під якого спадало до низу густе чорне волосся, яке цього разу пахло ароматом авокадо та кокосу.

Це було помірно невеличке селище де люди жили у власних двох або одноповерхових домівках, і ось вулиця та число на одній з цих будівель збіглось з тим що було вказано на смартфоні Челсі, посеред подвір'я стояв пофарбований у синій колір дім, вкритий уже потьмянілим шифером, територія навколо була обгороджена парканом, у центрі якого розмістилась вхідна брама куди й попрямувала Челсі. Увійшовши на територію подвір'я дому почувся гучний та лякаючий гавкіт собаки яка була припнута на залізний ланцюг, біля стайні що розмістилась обабіч дому.

Також позаду будівлі стелився просторий сад де цвіли пахучим та різнобарвним цвітом яблуні, груші, сливи та інші плодоносні дерева.

— Вибачте але хто ви такі і що вам потрібно? "з ноткою дратівливості промовила жінка що відкрила вхідні двері почувши гавкіт собаки"

— О вітаю пані Ірина "адже саме цим іменем в інтернет-оголошені назвалась жінка" — Мене звати Челсі, саме я тиждень тому спілкувалась з вами по телефону щодо ваших доньок а ви у відповідь запропонували мені приїхати до вас, особисто вказавши мені цю адресу. "промовила журналістка глянувши на хазяйку дому, моральний стан якої уже прогнозовано одразу змінився на негативний а вираз обличчя став журливий.

— Ну що ж "пробурмотіла та з абсолютною байдужістю"— заходьте тоді до хати якщо ви й справді не полінувались приїхати у таку глибочінь з вашого міста.

Опинившись в середину Челсі побачила звичайну домівку з усіма необхідними умовами для проживання, так часи коли люди жили в старих домівка зі соломи та облізлими від дешевого вапна стінами давно в минулому, адже кожна середньостатична в плані фінансів сім'я може дозволити собі виїхати за кордон щоб підзаробити грошень та зробити у домі "який-не-який" євроремонт з акуратно пошпакльованими стінами, закупитись не дорогими але якісними меблями та постелити підлогу ламінатом, також думаю не слід усім нагадувати що телевізор, інтернет, газ, вода та світло є доступними практично у кожній сільській оселі уже з добрий десяток років.

— Ось вмощуйтесь як найзручніше "сказала пані Ірина вказавши поглядом на просторий диван біля бічної стіни вітальні, сама ж пішла на кухню зробити гарячого чорного чаю"

— Хто це "курва трахана" такий? "почувся похмурий а з іншої сторони позбавлений будь-яких емоцій чоловічий голос зі сусідньої кімнати"

— Не лайся при гостях ти старий бовдуре, це журналістка яка обіцяла допомогти у

пошуку наших доньок. "пролунав гучний голос з кухні, мабуть щоб особа у сусідній кімнаті добре засвоїла сказане."

— Ти не звертай моя люба уваги на нього "мовила жінка виходячи з кухні до Челсі, вона тримала у руках піднос на якому були дві чашки духм'яного чаю та домашня випічка, позаду неї слідом граційно "чимчикувала" пухнаста кішка темно-рудого відтінку у чорну смужку, паралельно весело мурликаючи та теручись об ногу хазяйки."

— Це мій чоловік який як і я перебуває у безвимовному відчаї та жалобі, сталося це уже більше тринадцять місяців тому "зі слізьми на очах та сумним тоном сказала жінка подаючи Челсі чай з пряником" — так знаю, часу уже збігло вдосталь, але ти розумієш "затинаючись і похлипуючи мовила жінка, через біль вичавлюючи зі себе слова" — одне діло якщо б ми точно знали що вони мертві та мали змогу поховати наших бідолашних дітей але що коли вони живі, що як їх хтось тримає у полоні чи ще гірше чинить з ними якісь погані речі.

— Мені щиро жаль вас та ваших дівчат "сказала Челсі зробивши ковток гарячого напою, стараючись бути як умога делікатнішою" — але мені б хотілось дізнатись більше деталей, коли саме та куди вони відправились, що каже про це все поліція і тому подібне?

— Ага жаль..."знову пролунав похмурий, позбавлений будь-якої надії голос зі сусідньої кімнати" — Всі ці прокляті виродки, а саме поліція та слідчі детективи приходячи в наш дім казали що їм жаль, та насправді всім вам "накласти" на моїх доньок та їх долю, ця проклята поліція не змогла відшукати жертв напротязі всього часу після їх зникнення а це уже більше року, тому жінко цій смазливій, наївній дівчинці тут нічого робити, хай забирається туди звідки приїхала. "і знову у голосі чоловіка не відчувалось конкретної злоби чи зневаги до Челсі, він наче був зламаний, абсолютно зневірившись у людях та цьому позбавленому сенсу житті"

Журналістка промовчала у відповідь керуючи порадою що їй раніше дала пані Ірина, не звертати на нього уваги та прийнялась уважно її слухати смачно поглинаючи уже другий на черзі пряник з яблучною начинкою.

— Так от на чім я закінчила, якщо більш детальніше то в принципі все було так. "уже не молода жінка зібрала всю свою волю в кулак та з білью в серці продовжила" — Минулого року на початку літа мої дві доньки Тамара і Оксана вирішили відвідати Осмолоду задля того щоб назбирати чорних лісних ягід, яких там "кури не клюй", вони пообіцяли дати нам про себе знати буквально через день, але скільки від тоді ми їм не телефонували, смартфон що одної що іншої знаходиться поза зоною досяжності.

— Зрозуміло... "мовила Челсі намагаючись лагідно зіштовхнути кішку зі столу своєю долонею, тому що та також вирішила поласувати пряниками" — А можете ще пані Ірина розповісти мені більше інформації про цю місцевість, що взагалі вона зі себе представляє?

— Катц... "почувся пронизливий голос хазяйки" — заберайся зі столу "Шарлотта" ти ж не голодна, я зранку давала тобі їсти. "Мовила жінка грубою рукою скидаючи кішку на підлогу".

— От зараза, викинь цю кляту "трахану суку" з хати, (тут він має на увазі кішку) чому ти взагалі ще панькаєшся із нею Ірина. "як ви мабуть здогадались почувся різкий та безцеремонний голос зі сусідньої кімнати, і знову ж таки жодної реакції на нього не було"

— Так ось що я мала там сказати... а точно Осмолода це найпівденніше село Рожнятівського району Івано-Франківської області, колись це село було древнім поселенням лісорубів, адже воно буквально знаходиться в епіцентрі лісових недрів.

— Цікаво, цікаво... а що ще вам відомо про неї? "задумливо сказала Челсі, даючи співрозмовниці перепочити та продовжити їхню розмову"

— Взагалішому в Осмолоді є кілька резиденцій відомих людей, продуктових магазинів, робітничий гуртожиток, їдальня та форелеве господарство, також це привабливе місце для пішохідного туризму: звідси є вихід на хребти і вершини Ігровця, Сивулі, Попаді, Грофи, і Аршиці. Протягом сезону який припадає з початку літа до середини осені люди приїжджають сюди збирати чорні ягоди та гриби, хто для себе а хто на продаж.

— Ну все велике вам спасибі за інформацію, думаю сказаного мені вистачить сповна. "Челсі поставила на стіл порожню чакшу, даючи усім своїм виглядом зрозуміти що їй пора уже іти геть"

Хазяйка не забарилась з реакцією, вона підвелась зупроводжуючи гостя до виходу. Вийшовши на вулицю Челсі на мить зупинилась на місці, після чого буквально перед тим як хазяйка закрила входні двері промовила до неї.

— А не могли б ви ще будь-ласка відповісти на одне моє запитання?

Як саме мені добратись до Осмолоди з цих країв, які автобуси туди їдуть та чи не могли б ви буквально в двох словах описати мені зовнішній вигляд ваших дівчат.

Челсі неспішно ступала доріжкою вкритою природнім каменем що вела до виходу з галявини дому, який вона нещодавно відвідала, сонце перекотилось уже на другу половину неба але світило все ще досить яскраво освітлювало землю та її мешканців, молода журналістка йдучи тим же потрісканим та занедбаним тротуаром до автозупинки прийнялась аналізувати сказане та її подальший вибір, який тільки нещодавно виник у її голові. Так вона почула вдосталь інформації та вказівок з уст потерпілої пані Ірини, як виявилось автотранспорт маршрутом до Осмолоди їде зі сусіднього районного містечка, щодо зниклих безвісти дівчат то обидві вони були блондинками, мали блакитні великі очі а от характерною їхньою ознакою були спадкові чорні родимки на обличчі, у старшої Тамари на щоці а у молодшої Оксани біля шиї по правій сторони.

У голові Челсі виникла чергова дискусія, потрібно було прийняти рішення повертатись до міста чи ні. З однієї сторони вона пам'ятала чітку настанову від Іванки одразу після того як вона візьме показання у потерпілої повертатись назад до дому а з іншої до такої бажаної Осмолоди звідси було рукою подати.

Не успіла вона все остаточно проаналізувати як зрозуміла що опинилася біля районної зупинку, автобус в сторону Івано-Франківська прямував в протилежну

напрямку від автобуса рейсом до Осмолоди тому часу на свідомий вибір нажаль не було, обидва транспорту зі протилежним курсом виникли буквально у неї перед очима, Челсі увійшла в середину присівши на вільне сидіння по праву сторону біля вікна, вона почула шум клацання вхідної дверки що зачиняється та гуркіт мотору автобуса, який завівшись вирушив уперед.

І ні, перед очима Челсі у пейзажі з вікна, (який мінявся неначе картинки в прискореному режимі "слайд-шоу") не виникали залізобетонні багатоповерхівки які б символізували собою бетонні джунглі її рідного міста, скоріше це були звичайні зелені джунглі адже з кожним проїхавшим кілометром вони все глибше занурювались у бездонні та могутні лісні масиви.

Вистрибнувши зі салону дівчина трішки примружила очі від яскравого, вечірнього сонячного проміння яке немов павутина пронизувало все навкруги, у тому числі з першого вигляду неприступні стовбури дерев, які щільно розмістились один поруч одного. Неспішно пройшовши центральною дорогою цього маленького селеша, у якому згідно нещодавньо отриманих даних мешкає не більше шістдесяти осіб, які як правило заробляють на туризмі дівчина побачила хостел та декілька дрібних магазинчиків, зайшовши в один з них Челсі взяла круасан зі вершковим смаком, літрову дієтичну пляшку "Pepsi" та великий банончик "Snickers" як-не-як вона змушена була зняти тут номер для ночівлі, адже на сьогодні потрібних їй автобусів більше не буде.

— Доброго дня пані, можна будь ласка зняти номер у вашому хостелі щоб переночувати а то мені нікуди діватись. "Челсі беззахисно подивилась у вічі жіночки похилого віку що стояла за прилавком реєстраційної стійки біля коридору, позаду неї розмістилась маленька тумбочка прикріплена до стіни, на якій в один ряд були не глибоко забиті цвяхи утримуючи на собі ключі, які весело видавали високий, деренчливий металевий звук.

— Доброго дня дівчинко ну я навіть і не знаю... "невиразно промовила працівниця, жуючи шматок канапки з маслом та ковбасою, який вона нещодавно відкусила". — Все ж таки це заклад для ночівлі водіїв в першу чергу, які з ранку вирушаючи своїми рейсами, доречі а ви дівчинко не маєте власної палетки чи спального мішка? Все ж більшість туристів що навідуються до нас вибирають саме такий спосіб ночівлі. "абсолютно без емоційно мовила бабулька, позираючи на ключі від кімнат що висіли позаду неї."

— Ні не маю... "нерішуче сказала дівчина трішки завагавшись" — якщо чесно то я приїхала сюди як би це висловитись "спонтанно", тому й нічого такого зі собою не взяла.

— Як це "спонтанно"? "здивовано сказала бабця, трішки опустивши свої окуляри до носу пильно придивляючись у вічі Челсі"

Та все ж переконавшись у правдивості молодої дівчини якій скоріш за все не було сенсу казати не правду, працівниця уже мабуть рефлексивно повернулась назад та дістала зі цвяха потрібного їй ключа.

Розплатившись Челсі увійшла в середину свого номера, це була невеличка

кімнатка інтер'єр якої складався з дерев'яних матеріалів, адже саме такою була постелена підлога, вікна та одне єдине ліжко у куті з тумбочкою біля нього. Особливістю дизайнерського рішення цього приміщення було опудало сови та дикої кози, які немов живі висіли на бічній стіні.

Челсі довго не вагаючись присіла на дерев'яне полаковане у темні тони ліжко, на якому було акуратно застелене зелене простирадло у квіточку та подушка такого ж стилю. У середині було помірно тепло враховуючи що літо уже не загорами, перед нею відкривався чудовий вид з вікна а саме центральна вуличка поселення, де на очі їй попадались поодинокі туристи з величезними рюкзаками на спинах, немов равлики зі своїми ракушками, на головах яких були туристичні капелюхи та чорні окуляри, кожний з них направлявся у свою сторону, дехто заходив у глиб лісу звертаючи з центральної дороги, дехто просто розгулював селищем милуючись та фотографуючи тутешні зелені гірські пейзажі. У середині кімнати було декілька поділок мережі тому як би їй цього не хотілось дівчина набрала потрібний номер, вагаючись декілька секунд перед тим як натиснути зелену кнопку виклику.

— Алло, тут така справа Іванка... скоріш за все я не зможу сьогодні приїхати до міста... я трішки підкорегувала свої плани..."її слова звучали досить непереконливо та трішки боязко"

— Алло що саме ти маєш на увазі Челсі? Ми ж домовлялись що сьогодні увечері, після розмови з тією жіночкою ти вернешся назад і завтра вийдеш до праці, не вже ти...

— Так вибач подруго але я уже в Осмолоді "різко вставила своє речення Челсі перебивши Іванку та не даючи тій висловитись до кінця."

На тому боці слухаки настала коротка гнітуча для Челсі тиша, після чого Іванка намагаючись тримати себе в руках нарушила її.

— Але... але чому Челсі? ми ж про це уже розмовляли, якщо ти й туди поїдеш то тільки з колективом який підшукає тобі мій чоловік а не сама, ти ж прекрасно знаєш що сталося минулого разу і може повторитись цього, коли ти сама опиняєшся посеред не знайомих тобі лісових просторів.

— Так знаю, ну і що? "тут уже Челсі промовила трішки розізлившись та образившись"— Для початку, минулого разу на це були певні причини а по-друге я ж не збираюсь затримуватись тут на довго чи зв'язувати із кимось свої стосунки.

— Ну гаразд, вибач мене я ж тільки бажаю тобі щастя та добра і аж ніяк не маю наміру образити тебе чи докоряти тобі за минулі вчинки."Іванка як зазвичай в мить охолола та заспокоїлась"

— І ти мене пробач що трішки погарячкувала Іванно, сама розумієш минулі рани ще повністю не зажили. "промовила Челсі уже абсолютно спокійно, розуміючи що Іванка й справді сильно за неї переживає"

— Даю слово честі журналістки що надалі робитиму все згідно наших домовленостей та не заходитиму самотужки глибоко до лісу.

З "лихом навпіл" Челсі вдалось домовитись зі своїм керівником та завершити

розмову.

На дворі уже темніло, сонце плавно віддалялось за горизонт сформований верхушками стовбурів густо пророслих дерев на гірських схилах, був ледь чутний спів місцевих птахів серед яких Омелюхи та Глухарі, година на смартфоні була уже за десять хвилин дев'ятого вечора, тому Челсі вирішила добре виспатись а уже з ранку як то кажуть взятись за діло зі свіжою головою.

Інтернету тут не було тому перед сном дівчина вирішила трішки почитати електронну книгу Стівена Кінга "Доктор Сон" яку вона раніше завантажила, паралельно повечерявши нещодавно придбаним круасаном, запивши його "Pepsi".

Прокинувшись наступного дня Челсі дістала зі тумбочки біля неї свій телефон та поглянула на годинну, вона проспала трішки довго адже на моніторі пристрою була пів дев'ятого година ранку, лагідне весняне сонце майоріло над блакитним кришталевим чистим небом, освітлюючи все навколо. Гучно пролунав сигнал смартфона який символізує пропущений дзвінок, це був не знайомий для неї номер.

Відкривши пляшку газованої води Челсі зробила декілька ковтків напою щоб втамувати спрагу, після чого вийшовши на вулицю набрала пропущений дзвінок.

— Алло доброго дня, перепрошую бачу ви мені телефонували нещодавно.

— Алло ну так, привіт Челсі це я Володя, Іванка дала мені твої контакти ось я зателефонував. "почувся у слухавку відомий їй голос, даючи Челсі зрозуміти що телефонує він не з проста."

— А зрозуміло так це ти Володя, як там доречі наша домовленість є щось новеньке? "зі щирою зацікавленістю та ентузіазмом промовила дівчина, очікуючи на позитивну відповідь"

— Впринципі саме так, сьогодні я тебе потішу, пригадуєш того хлопця мого друга, ну того з яким ми спілкувались на весіллі?

— Пам'ятаю ну і? "ритмічно відповіла вона"

— Так от слухай далі, цей "дурбелік" попри моє застереження щодо небезпеки наче спеціально відправився сьогодні з ранку до цієї клятої Осмолоди, про яку я йому розповідав, прихопивши зі собою свого молодшого брата та його дівчину.

Невідомо чи це був просто збіг обставин чи це справді була доля але Челсі розуміла, всі зорі на небі сходяться просто ідеально для її подальшого завдання.

— Так я уже знаю... "перебив Володя співрозмовницю не даючи тій висловитись"— Іванка мені повідомила що ти знаходишся якраз у тому місці, думається мені це справді дивовижний збіг обставин, тому є хороший шанс що ти їх зустрінеш.

Після того як вони розпрощались Челсі завершила розмову та запхала смартфон до кишені, загалом все сходилось не погано, їхня легенда (тобто домовленість) була така, Володя повідомив їм що до них має намір приєднатись знайома журналістка його жінки, також він повідомив їй приблизний час прибуття друга а враховуючи що товариша Володі який був дружбою на весіллі вона добре знала на обличчя, проблем з їх зустріччю не виникне.

Челсі вирішила трішки прогулятись околицями та поскоріше розпочати власне

розслідування, враховуючи що до їх прибуття було ще близько двох годин.

Йдучи центральною проїзною дорогою у вічі їй припала невеличка крамниця обабіч дороги, яка була оточена зеленню з усіх боків, вона була накрыта стареньким потрісканим шифером та оббита деревиною, вікна якої були захищені залізними уже поржавілими ґратами.

Увійшовши до середини дівчина побачила як немічний старець бере пачку сигарет "Winston" сині біля прилавку, коли вона зачинила за собою двері то стала епіцентром уваги як згорбленого старця у брудних гумових чоботях та сірому потертому піджаку який скоріше нагадував ганчірку, так і працівниці за прилавком у червоному фартуху в білий горошок та зрілими сповненими життєвого досвіду очима, які в один ритм повернули голову у сторону дівчини пильно вдивляючись у неї, немов вони вперше побачили людину у своєму богом забутому куточку землі.

Розрахувавшись за покупку дід шкутильгаючи направився до виходу ледь перебираючи свої ноги, Челсі ж підійшла до прилавку маючи намір дещо довідатись.

— Доброго дня пані а можна у вас щось запитати? "увічливо промовила журналістка"

— Ну добрий... "в'яло відповіла продавчиня з явно не задоволеним та буденним виразом обличчя" — тут у нас магазин де люди беруть те що їм потрібно а не якесь там бюро зі відповідями на запитання "саркастично мовила жіночка" — але тобі дівчинко повезло я сьогодні добра, тому давай "викладуй на стіл" що тобі потрібно?

— Нуу мене цікавлять деякі слухи... "неспішно промовила Челсі, розуміючи що слід бути уважною зі своїми висловлюваннями" — один інцидент про який я довідалась від деяких осіб...

— Ну давай не тягни "кота за яйця" "дратівливо мовила жінка за прилавком, не маючи наміру довго вислуховувати дівчину"

— Гаразд, вибачайте за те що відволікаю вас від роботи, так от я чула про безслідні зникнення туристів, про яких опісля не було чути ані "ні слуху, ні духу", мовляв вони немов скрізь землю провалились, вам щось про це відомо?

Вираз обличчя продавщиці який до цього був помірно дратівливий та байдужий, після сказаних слів став більш зосередженим і уже не приховано негативно налаштований проти співрозмовниці.

— Ні не чула. "На відріз промовила жіночка і добавила" — думаю вам молода дівчино краще не "слід лізти туди куди не слід" а по друге ти ж сама бачиш який навколо тебе просторий та масштабний ліс, і враховуючи що ти уже не маленьке дитинча мала б зрозуміти, коли хтось заходить глибоко до лісу то є великий шанс того що він заблукає, це ж логічно... а там уже вовки та інші хижі звірі ну будуть такими добрими та милими як у дитячих казочках.

Розуміючи що приділила дівчині і так надто багато часу вона лаконічно мовила в кінці.

— А тепер геть, бачиш клієнт позаду тебе, тому давай не створюй чергу.

Челсі повернула голову назад після чого переконаласть у правоті жінки, позаду ней

і справді стояв чоловік десь так шістдесяти років не більше, попри сивину на волосі та зморшки на шкірі які видавали його поважний вік тілом він був досить дужим, це був високий та статурний чоловік зі широкими плечима та міцними, грубими немов колода руками, вдітий він був у звичайний камуфляжний костюм уже не першої свіжості, одяг який носять багато туристів та мисливців, штани якого були були заправлені у чорні кирзові чоботи з великою підошвою.

В останню мить перед виходом вище згаданий чоловік промовив у спину до Челсі.

— Не треба сприймати грубість працівниці у власну сторону юна леді, вона завжди така, розумієш туристи також бувають різні... тому завжди слід бути у тонусі, і ще одне, можу дати тобі одну пораду. "вочевидь Челсі зрозуміла що її діалог з продавщицею цей чоловік почув стоячи позаду неї від самого початку"

— Так от молода дівчино, я б радив тобі з такими запитаннями бути більш передбачливою та обережною, так всі ми чудово знаємо про ці слухи але що ми можемо вдіяти, якщо підійметься галас щодо цього інциденту то туристи перестануть їхати сюди, як наслідок ми місцеві жителі як то кажеться "втратимо свою годівницю" а кожний з нас має сім'ю та дітей, думаю ти розумієш про що я... "навдмінну від попередньої співрозмовниці весело та щиро мовив він, даючи Челсі зрозуміти суть цієї справи" — і доречі я торгую смачними сушеними грибами які власноруч збираю у цьому от лісі уже понад тридцять років, тому можу тобі допитлива дівчинко їх запропонувати за чудовою ціною. "сказав чоловік, як здалось Челсі зі трішки яхидною та награною посмішкою, де показались його поодинокі але гострі немов у дикого звіра пожовклі зуби, водночас беручи з прилавка придбану до цього велику семикілограмову упаковку собачого корму та злегкістю немов звичайну подушку, однією рукою висадив її собі на плече.

— Ні, спасибі за пропозицію "відповіла Челсі, зачинивши за собою двері магазину"

Йдучи на зупинку щоб зустріти нових знайомих до журналістки і справді дійшло, і справді логічним є те що тутешні мешканці вороже будуть ставитись до такого роду запитань, і слова сказані тим чоловічиною мають сенс, адже розлякування туристів це втрата власного міні-бізнесу для них усіх.

З автобуса вийшов парубок помірно високого росту 184 см. з великим рюкзаком за спиною, вдітий він був у класичні, темних тонів туристичні бріджі з багатьма кишенями на всій площині та у чорній майці поверх якої була надіта червона сорочка з короткими рукавами у клітинку, його каштанове волосся було охайно коротко підстрижене як і більш темнішого відтінку борідка що надавала йому певної солідності, одразу за ним уже не так жваво "виповз" його молодший брат помітно нищого росту 173 см, та його дівчина яка була найменшою із них маючи всього 157 см.

— Привіт всім, я так зрозуміла це про вас мені повідомив Володя. "голосно мовила Челсі йдучи на зустріч щойно прибулим пасажирам" — думаю він взагальному розповів вам про мене та мої наміри але все ж я вам відрекомендуюсь. "як умога скоріше сказала вона, не даючи своїм все ще на відстані співрозмовникам висловитись у відповідь" — Мені звати Челсі, я працюю у сфері журналістики, а сюди приїхала з ціллю



якогого більше дізнатись про цю місцину та колоритність місцевих жителів, маючи намір написати розгорнуту статтю про Осмолодській край.

— А ясенько... так Володя частково повідомив мені про тебе "привітно мовив хлопець чухаючи себе рукою за потилицю" — ну що ж, тоді приємно познайомитись, мене звати Вася, мені двадцять дев'ять років, а це мій молодший брат Назар зі своєю дівчиною Веронікою. "поглядом провів він двох інших членів своєї компанії".

Вони локанчіно привітались один з одним та вирушили у сторону раніше назначеного місця не гаючи часу.

— Так ви приїхали сюди на відпочинок чи також маєте якісь конкретні наміри? "йдучи обабіч Василя запитала Челсі"

— Ну в цілому так, тільки щоб добряче розвіятись, я ось напротязі останніх семи років працюю шеф-поварем в одному з Франківських ресторанів, на днях випав шанс взяти відгул на декілька днів ось я й завітав сюди.

— Зрозуміло "мовила Челсі щоб підтримати діалог та продовжила"

— А як щодо твоїх друзів вони також працюють з тобою? "Челсі подивилась назад, адже дві особи про яких вона згадала йшли позаду неї, не проявляючи якогось особливого ентузіазму."

— Та ні... "зніяковіло усміхнувся Василь, закривши руки за потилицю немов роблячи спортивну розминку" — мій брат Назар ще вчиться у коледжі на програміста, він справжній фанат своєї справи, рідко коли витягує забиту цифрою макітру від монітора, днями на проліт сидючи за ноутбуком.

— Дуже приємно коли про тебе говорять у твоїй присутності, немов мене тут немає. "монотонно з ноткою сарказму промовив хлопець віком дев'ятнадцяти років йдучи позаду, втупивши свій понурий погляд на брудну дорогу під собою.

Через ледь відчутний дискомфорт що виник у повітрі на щоках Челсі промайнув легенький рум'янець.

— Та все нормально, він завжди такий ти головне не зациклюйся на цьому, "Вася промовив це так просто і банально що напруга в атмосфері нового товариства, одразу вщухла так і не розпочавшись"

— Сама розумієш молодь уся тепер така, зосереджена більше на собі і своїх гаджитах, тому у спілкуванні зі старшим виглядають трішки дивакувату.

— Та блін... я уже хочу їсти, тут є якась нещасна крамниця а то мені уже надоїло їти бог знає куди. "трішки бестактно протарабанила свої перші слова при зустрічі з Челсі Вероніка, жадібно стискаючи долоню Назара вайлуватю тримаючись з ним за руки.

— От бачиш Челсі, попри дивакуватість сучасна молодь позбавлена ще й терпимості і такту. Немов ігноруючи Вероніку сказав Вася до журналістки яка йшла поряд із ним, після чого пильно придивившись поперед себе промовив, вказуючи напрямком рукою"

— Ось там бачите, ще буквально сто метрів в переді видніється магазин, туди ми й завітаємо.

— І що дальше Вася, давай прояви свої організаторські навички адже нагадую,

саме ти вмовив маму щоб я пішов з тобою у це брудне, сповнене тарганів та інших заразних комах місце. "з тим же що і раніше відстороненим та зарозумілим виразом обличчя пробурмотів Назар, слова якого явно сподобались його дівчині що ішла поруч нього."

— Ну якщо ти вже такий нетерпимий маленький мамин "засранець" "весело сказав Вася" — то я тобі скажу, наші незамислуваті подальші дії складаються з таких пунктів як: зайти до крамниці та прихопити все необхідне що ми не взяли з дому, а після відправитись кудись в глиб лісу де ми розкладемо наші палатки та розпалимо вогнище посеред неба, нагадую кому кому, а тобі такий от відпочинок точно піде на користь, враховуючи твій пасивний та монотонний стиль життя за екраном ноутбука.

Видно на хоча б якусь відповідь чи репліку Назарові ентузіазму не вистачило, тому на деякій час між ними виникла тиша.

Попри наступні слова пояснення від Василя до Челсі і без них дійшло, хоча б з виразу своїх нових партнерів, що як характер так і настрій між Васею та його братом з дівчиною кардинально відрізняються.

Перший був уже дорослий з якої сторони не глянь сформований чоловік, який радів цьому життю і усьому що відбуваються навколо нього, він уже знайшов себе у праці, також у нього є дружина яка перебуваючи на навчанні у Англії не має змоги бути поруч з ним. А от ситуація щодо Назаром була дещо інша, з однієї сторони поведінку юного програміста виправдовує той факт що його практично насильно, змусили відправитись зі своїм старшим братом на природу та й дівчина його не була в "екстазі" від такого от туризму, погодившись на поїздку тільки через Назара. Вона була ще школяркою навчаючись у одинадцятому класі, її батьки були впливовими людьми займаючи поважні керівні посади, зокрема батько який був обласним депутатом, її рідні спочатку вагались відпускати єдину дочку самотушки до лісу але коли дізнались що з нею та Назаром буде уже більш зрілий, відповідальний чоловік Василь, то дали дівчині зноду. Затарившись усім необхідним у магазині, зокрема вони придбали дві буханки хліба, декілька пляшок солодкої води, курячі сарделкі для запікання на вогні та інші потрібні їм дрібнички... нещодавно сформований колектив відправився у напрямку де було найбільше скупчення туристів, маючи намір десь неподалік від селища розгорнути свій нічний намет.

Коли вони опинились посеред інших людей Челсі запримітили що погляди більшості із них часто фокусуються на Вероніці, час від часу поглядаючи на неї зі сторони, і в принципі тут нічому було дивуватись. На доступних для людського зору місцях її шкірі, зокрема руках та шиї красувалось безліч модних татуювань, у носі та на нижній губі блищав від сонця сріблястий пірсінг а волосся зачіскою під каре було переплетено декілька різнобарвних косичок, серед яких були жовтий, зелений та червоні кольори, думаю не слід говорити що одяг її також був досить-таки визиваючим, попри те що вони відправились до лісу на ній була коротенька спідничка а на ногах довгі, вище колін шовкові пенчохи які носять дівчата у японських аніме та чорні красіквки, які чудово гармоніювали зі стильним, чорним жакетом вузького крою на її

плечах.

Вони неспішно йли по одній з уже давно протоптаних туристами стежинок в глибокому лісі, скрізь над ними нависало безліч стовбурів деревини, ієра?рхію якої звісно очолювали смереки, сосни та буки.

— А доречі чому вона вирішила приєднатись на ночівлю до нас? "промовила Вероніка, обережно переступаючи з одного місця на інше немов перебуваючи на мінному полі, адже її оголені ноги були легкою мішенню для дикої лісової землі" — так ми уже зрозуміли, вона журналістка яка пише про це місце статтю і все таке, але для чого їй тусуватись з нами для цього? "добавила вона час від часу вживаючи грубу лайку, адже колючі терня безжалісно царапали її бідолашні тендітні та оголені ноги"

— Яке вам до цього діло, такий її вибір та й не думаю що вона буде нам чимось мішати. "Вася будучи справжнім джентльменом вирішив вступитись за Челсі"

— Та ні, якщо вони так бажають то я з радість їм відповім "сказала журналістка, мовляв не потрібно мене захищати я і сама впораюсь"

— Думаю кожен з нас розуміє, справжній професіонал у будь-якій справі має якісно виконувати своє завдання а я будучи журналісткою, для того щоб написати справді переконливу статтю про це місце, маю на власній шкірі відчуті всю колоритність даного краю "активно розпочала свій монолог Челсі намагаючись бути досить переконливою у сказаному" — так на чому я зупинилась... просто побачити цю місцину та поспілкуватись з місцевим населенням було б не достатньо для стовідсоткових враження, а ось ночівля під відкритим небом, розпалена ватра, тривожні звуки нічних мешканців та інша присутня тільки у такій обстановці романтика це саме те що мені потрібно.

Слова Челсі були переконливі, але далеко не факт що дві юні особи перед якими вона, власне кажучи так розпиналась взагалі її слухали, йдучи немов через примус позаду неї, пасивно роздивляючись по сторонах.

— Думаю ми уже прибули, ось і наше місце "деслокації" на сьогодні "з відчуттям радості сказав Вася, дивлячись прямо перед собою."

Ця місцина й справді відрізнялась від навколишньої "інфраструктури" ландшафту, навидмінну від вкрай густого щільного лісу, де стовбури дерев були немов приклеєні один до одного тут було більш простору, це була невеличка галявина посеред якої була місцина для розпалу ватри, навколо акуратно обгороджена природнім камінням щоб запобігти поширення вогню за межі розпалу, попіл після згорання хмизу чітко вказував на те що тут і до них було уже вдосталь людей, які свого часу також вирішили насолодитись красою навколишньої природи.

— Так давайте братись за справу "рішуче мовив Вася ораторським голосом" — я займусь палаткою а ти Назаре можеш взятись за збирання лісних дров, у вигляді сухих гілок деревини яких тут безліч.

— А чому я? "дратівливо промовив Назар, насупивши свого носа" — хай тоді і дівчата зроблять щось корисне а я краще займусь своїми справами.

— Ага я знаю які у тебе справи, ти знову зануришся з головою у свій смартфон не

помічаючи нічого навкруги. "трішки підвищивши тон мовим Вася своєму молодшому братові"

— Ну все годі сваритись "сказала Челсі намагаючись залагодити конфліктну ситуацію" — ви обидва частково праві, тому давайте щоб усе було справедливо я з Веронікою також вам допоможемо якщо звісно ви не будете проти, ми б взяли за харчову провізію.

В принципі всіх це частково задовільнило, тому кожний почав займатись своєю справою, яскраве весняне сонце повисло над головами наших героїв символізуючи приблизно середину дня, звідусіль чувся гомін інших туристів та пташиний спів, Вася уже практично впорався зі розкладанням палаток, Назар який неохоче вийшов з лісу несучи у руках декілька гілок сухого хмизу взявся розпалювати вогнище, Челсі з Веронікою порались з нарізкою раніше купленого м'яса та овочів для смаження, серед яких були огірки, помідори та болгарський перець.

— А як ви думаєте, чутки про зникнення людей у цих краях є безпідставними чи все ж мають право на існування? "начебто нічого не бувало мовила Челсі зі сторони, в надії почути їхню думку"

— О доречі, я щось схоже чув від Володі "мовив Вася згадуючи розмову на весіллі" — він тоді давав мені подібне застереження та я притримуюсь своєї точки зору, на мою думку це скоріш за все малоймовірно, адже як ви самі переконались навколо нас безліч інших туристів, тому якщо б сталося щось подібно хтось точно б це запримітив.

Аргументовані слова Василя були досить переконливими але Челсі не мала наміру здаватись і далі наполягаючи на своєму.

— Ну принаймні це логічно, а що коли хтось зайде надто глибоко у ліс, задалеко від селища де немає жодного свідка, що тоді?

Вася на мить задумався але цього часу вистачило щоб у діалог втрутився Назар, який уже успів обпекти собі пальця у спробі розпалити вогонь.

— Та перестань, думаю все це "лайно собаче" а не догадки, кому взагалі у XXI столітті прийде в голову викрадати посеред лісу людей, чи ви й досі вірити у різноманітні там казочки та легенди про "бабу Ягу" чи "лісних мавок", логічніше за все припустити коли хтось і справді заходить надто далеко, на не під контрольну людині територію то є великий шанс що цю особу заживо з'їдять хижі звірі, серед яких вовки чи ведмеді або вона просто напросто заблукає назавжди.

— В принципі це звучить досить правдоподібно. "сказала у відповідь Челсі, даючи зрозуміти хлопцеві що згідна з його думкою".

Під час подальших посиденьок все було доволі прогнозовано, на яскраво оранжевому вогні що потріскував, раз за разом вивільняючи потік енергії з перетравленого хмизу вони взяли смажити раніше приготовлене для цього м'ясо, ароматний маринад та трішки полите поверх нього червоне вино надали делікатного смаку з нотками підсмаженої цибулі їхній страві, яку вони споживали запиваючи тим же червоним вином "Villa Krim Шевальє Руж червоне, напівсолодке " прихопивши дві пляшки цього напою ще з дому. Теплий, майже літній вітерець ніжно раз-по-раз

розгойдував стовбури дерев та його листя, шум якого нагадував специфічну мелодію таємничого лісу, сонце плавно перекотилось уже на другу половину неба, все ближче наближаючись до свого чергового, хто його знає скільки мільярдного разу заходу за горизонт планети Земля у даній точці.

Випивши до дна уже п'яту за рахунком склянку цього споконвіків спокусливого та романтичного напою, яке було оспівано безлічі разів у різноманітних прозах, романах і міфах під назвою вино Челсі трішки захмеліла, розглядаючись навколо вона помітила що й її нові друзі частково піддалися цій спокійній та розслабляючій атмосфері, молода парочка сидячий на колоді раніше тут поставленого дерева, ще ближче прижались один до одного накинувши над собою тепле постільне покривало, Назар немов підтримуючи свою репутацію з головою занурився у смартфон, попри те що з нього було мало користі адже інтернету тут не було а Вероніка уже практично засинала на його плечі, яке для її голови вочевидь стало заміною подушки, Челсі перевела погляд на Василя який діставши свій фотоапарат "Canon PowerShot" з рюкзака піднявся на ноги.

— Ти кудя це зібрався "запитала вона у хлопця "

— Та от вирішив зійти ближче до селища, кажуть тут є декілька чудових місцин на які можна глянути, бач наші голуб'ята не виблискують енергією чи активністю до нових вражень. "поглядом вказав він на свого молодшого брата, даючи Челсі зрозуміти що з них на сьогодні уже досить" — Що не скажеш про мене, а ти як доречі, не проти прогулятись зі мною? "жваво добавив Вася, простягаючи руку дівчині щоб та підвелась"

Вона йшла поруч нього, з осторогою глянувши через плече.

— А як щодо наших закоханих, так, я розумію їм уже не по 10 років та все ж ти не боїшся залишати їх на одинці?

— Спасибі за те що хвилюєшся але думою ні, поглянь ти на них "жартівливо промовив Вася" — вони ж практично уже сплять немов маленькі безпорадні цуценята що потрапили у незнайому для себе місцину, не думаю що вони кудись подінуться.

Слова співрозмовника звучали досить переконливо подумала Челсі, та й на дворі все ще світило сонце, вони з напарником встигнуть повернутись ще до заходу сонця, ну можливо трішечки пізніше.

Насамперед вони відвідали резиденцію митрополита Шептицького під назвою "Кедрова Палата" та урочище "Сивуля" адже саме цей гірський масив є чи не найбільш знаковим у цих краях, також на очі їм трапився розкішний готельний комплекс "ВІЛЬНІ ВІТРИ" який складається із декількох трьох та двоповерхових котеджів.

Погода як і їхня прогулянка була просто казковою, Вася зробив достатню кількість фото своїм новеньким цифровим фотоапаратом, Челсі ж час від часу розглядалась навколо себе у спробі побачити щось підозріле, але нажалі нічого такого що б вказувало на можливі сліди злочину тут не було.

— Здається мені нам час уже вертатись назад, поступово починає смеркати. "слухно зауважила дівчина, констатуючи факт"

— Можливо ти маєш рацію, все ж правду кажуть, коли ти проводиш час із задоволенням він протікає швидко немов вода. "погодовися зі словами супутниці"

хлопець акуратно ставлячи фотоапарат у своїй футляру, який був прикріплений до його ремінця на бедрі."

— Мені приємно що ми з тобою так гарно та швидко поладили у спілкуванні "неочікувано сказав молодий чоловік та продовжив до кінця доносити дівчині свою думку" — все ж мій друг Володя поєднав своє життя зі твоєю подругою, тому думаю ми частенько будемо перетинатися у майбутньому, Челсі.

— Тут ти правий Вася, мені також на диво комфортно з тобою спілкуватись.

— А доречі вибачай що запитую, я нещодавно чув від знайомих і то тільки краєчком вуха про жахливі інциденти рік тому назад, після яких ти потрапила на декілька місяців у лікарню, а на Іванку була спроба скоєння зґвалтування, на мою думку це просто кошмар.

— Вибач, та думається мені на даний час я не маю а ні сил а ні бажання розповідати, ба більше іноді навіть згадувати про це.

Після сказаних слів Челсі кудись відволіклась, нею немов пробігли мурашки, Вася відчувши певну напругу в обстановці вирішив змінити тему розмови.

— Ти все ж вибачай моїх товаришів, ну я маю на увазі свого молодшого брата "з трішки ніяковілою посмішкою сказав хлопець дивлячись поперед себе, все ж таки до їхнього місця відпочинку залишалось рукою подати". Челсі толерантно промовчала у відповідь, даючи співрозмовнику зрозуміти що слід продовжувати далі.

— Характер Назара не завжди був такий, я старший за нього практично на десять років тому пам'ятаю його ще крихітним, колись він був життєрадісним милим хлопчиком, пригадую як він маленьким безмежно обрадувався коли батьки подарили йому крихітне цуценя, довгий час вини були як то кажуть "не розлий вода" один з одним, разом бігали

немов навіжені по парку до пізньої ночі а пізніше, на квартирі получали доброї причуханки за це від мамі. "Челсі побачила як очі Васі який йшов поруч неї наповнились вологими слізьми, так це були сльози любові до свого молодшого брата."

— Та що ти, все нормально я зовсім не ображаюсь на нього, по факту я ж сама вирішила ось так несподівано до вас приєднатись, тай чудово усвідомлюю що не всі люди будуть "сюсюкатись" чи гратись у добреньких зі мною.

— Ти ж розумієш... я не хочу хвастатись та останні роки моє життя розвивається просто прекрасно, як на сімейному так і на кар'єрному фронті, найкрасивіша на світі дівчина та посада шефкухаря в елітному ресторані цьому підтвердження. "немов ігноруючи Челсі продовжував нести своє хлопець"

— Саме тому я не в змозі останні роки дивитись як мій молодший любий брат занурюється у свій похмурий депресивний світ, я всіляко намагався підбадьорювати його але все було марно, його цинізм та відстороненість від реальності як правило бісить інших людей, в той час як мене цей його гнітучий стан ранив немов за живе.

— Дай вгадаю "вставила нарешті свої слова Челсі" — ось чому ти вирішив всіма силами витягнути його з дому, щоб він розвіявся хоча й попри власну волю.

— Саме так, я довго вмовляв батьків щоб дали на це дозвіл, беручи всю

відповідальність за можливі наслідки на себе, тому був би дуже радий якщо б Назар після цієї подорожі став бодай на "капельку" веселішим.

— Ну єдине, чим я можу тобі у цьому допомогти це підтримати твій намір, який на мою думку є справді благородним.

### Розділ 3 "Неочікуваний гість"

Челсі здивувала поведінка Василя який чомусь вкрай різко почав роздивлятись навколо, і за мить вона зрозуміла чому, адже вони так забалакалась що й не помітили як опинились біля свого намету, здавалось би нічого не змінилось, оранжеве полум'я легенько потріскувало, палатка також була на своєму місці ось тільки не було Назара та Вероніки, приглянувшись поблище Челсі зрозуміла що тут точно щось не так, все навколо було розкидане, їхній рюкзак та залишки їжі, немов хтось вчинив рейд на цю місцину, в очах Челсі потемніло, спогади немов потік вкрай бурхливої річки після дощу, почав все більше наринати на неї з новою силою, ефект "дежавю" сковував її ланцюгами шоку та паніки, вона немов перебуваючи у тумані тільки споглядала вкрай розпливчасту картину де Василь як навіжений розкидає все навколо, вдирається до палатки яка виявляється порожньою, після чого хапається обома руками за голову в надії зрозуміти що тут відбувається, помалу стало смеркати але останні промінчики сонця були все ще на заваді нічній темряві.

— Куди ці малі чорт їх забори "телепні" могли подітись, ми ж тільки на декілька годин їх залишили. "уже трішки заспокоївшись, присівши на колоду що заміняла їм сидіння мовив з ноткою тривоги чоловік". Звісно це питання було риторичним, тому просто розчинились у повітрі немов дим з вогнища, ехо яких розсіялось поміж багаточисленних стовбурів дерев, адже журналістка й гадки не мала як і він куди їх друзі могли зникнути.

— Будеш одну Челсі? "діставши з кишені пачку сигарет "L&M Loft Sea Blue" Вася одну поставив собі до рота а іншу запропонував їй"

— Та ні спасибі, я не палю, "відповіла дівчина, у голові перебираючи можливі подальші варіанти дій" — а як щодо дзвінка, ти ж маєш номер мобільного Назара?

— Так "трішки нервово Вася почав порпатись у кишені щоб дістат смартфон"

Вони знаходилися поблизу селеша тому з мережею тут все було нормально, але нажаль на іншому кінці мобільного зв'язку прозвучала болюча та безальтернативна відповідь: "Нажаль ваш абонент знаходиться поза зоною досяжності", наступні декілька дзвінків ця відповідь ствердно повторювалась знову і знову.

У певний епізод Челсі на диво зрозуміла що навидмінну від свого напарника який остаточно занепав духом, будучи не в змозі на логічні міркування вона перебуває у більш здоровому та активному стані, тому немов досвідчений слідчий із британських кінофільмів пильно розглянула всі можливі зачіпки, після чого намагаючись бути спокійною повідомила.

— А ну подивись ось сюди Вася, здається мені що це чийсь сліди, які ведуть кудись

дальше вгору, поміж дерев.

— А й справді, ти права, думаю мені негайно треба туди вирушати. "хвацько підстрибнув з колоди хлопець, випалюючи уже третю за рахунком сигарку". Вася трішки заваговся, після чого повернувся в сторону Челсі дивлячись на неї.

— Вибач за мої поспішні слова, сама ж розумієш я на емоціях, звісно ти можеш залишитись тут адже маєш право вибирати йти зі мною чи ні, все ж таки це може бути небезпечно.

— Спасибі за пропозицію, але я волію піти з тобою, все ж їли м'ясо та пили вино ми разом, тому відступити у цій ситуації, буде якось несправедливо зі моєї сторони.

Вася ніжно по-дружньому обійняв Челсі після чого вони прихопивши все не обхідне вирушили вперед.

Челсі сама не до кінця розуміла як все це сталось, чому врешті-решт вона погодилась піти далі, все вийшло якось надто імпульсивно, з однієї сторони вона дала обіцянку Іванці не виходити далеко за межі селища Осмолода а з іншої можливість що це зникнення пов'язане з її справою було досить високим. Що коли їм й справді получится спіймати викрадача або знайти відповідні зачіпки, тоді Челсі напише чудову статтю відштовхуючи від власного розслідування адже це саме те чого вона бажала, можливість на всі сто відсотків реалізувати свій потенціал і талант.

— Мені здається що з ними все в порядку "мовила Челсі навздогін своєму партнерові щоб заспокоїти його, а той в свою чергу не реагуючи на її слова, немов дикий відмідь все далі і далі пробирався скрізь неприступні хащі уперед." — Можливо їм стало нудно, тому вони не дочекавшись нас вирішили прогулятись лісом, а бардак залишили за собою тому що просто поспішали.

Василь розуміючи що Челсі намагається підбадьорити його слушно кивав головою в знак згоди йдучи все дальше у глиб лісових нетрів, дівчина жваво рухалась за ним, але при цьому ледь поспіваючи.

Не успіла Челсі оглянутись як навкруги наступила всепоглинаюча темрява, вони йшли все далі а шелестіння листя та звуки нічних світлячків настирливо супроводжували їх. Вона дістала свій смартфон щоб увімкнути ліхтарик для кращого бачення слідів, хоча й місяць цієї безхмарної ночі освітлював все навколо своїм чарівним місячним сяйвом. Завдяки багаточисельному шару добре утрамбованого листя з дерев, чутливому до натисків вологому моху та де-не-де обламаним гілкам на землі сліди загубленців були в міру чіткими, тому особливих труднощів рухатись за ними не було.

Перебуваючи у стані збудження та напруги час для них сплинув доволі швидко, гнітучу темряву плавно замінив ранковий світанок, пройшовши ще буквально декілька метрів Челсі водночас зі Василем завмерла у ступорі від шоку, подальша картина просто не вкладалась у людській голові, на невеличкій лісній галявині (щось на зразок їхньої попередньої) сиділа на спальному матраці вся у сльозах, абсолютно розгублена Вероніка а не більше трьох метрів від неї у кущах валявся труп хлопця, їм одразу стало зрозуміло що це був Назар, його тіло було пошматоване на кусочки немов у



американських кривавих фільмах жахів, шматки відірваного м'яса та кров розпростерлись навколо нього в радіусі одного метра.

— Що це "в біса за чортівня", що тут малолітня "хвойда" коїться і що ти зробила з моїм братом? "Василь абсолютно озвірівши підбіг до Вероніки та обхопив її обома руками, викрикуючи це перед нею"

— Я чесно... не знаю... хто це з ним зробив... "слова Вероніки були уривчастим та не розбірливими, (чи то через те що Вася тряс її немов бездушну ляльку чи це від божевільного страху, який остаточно поглинув її нутро."

Челсі підбігла та схопила хлопця за плече в надії відтягнути його від бідної дівчини, маючи намір хоча б трішки перевести дух та все спокійно обговорити.

В подальшій сцені нестримний гнів молодого чоловіка змінився на такий же неприборканий страх та сум, він відступив від Вероніки і наблизився ближче до свого понівечених брата а точніше того що від нього залишилось, щиросеречно лиючи свої сльози, в той час Челсі взяла долоні Вероніки у свої руки міцно їх стиснувши, вона присіла навпроти неї та немов до маленької дівчинки лагідно промовила.

— Ну все Вероніка годі, все добре, ми тебе знайшли, а тепер давай заспокійсь та прийди до тями щоб детально розповісти нам що тут трапилось. "кажучи це Челсі дивилась їй прямо у вічі, намагаючись бути спокійною хоча й в середині її все більше охоплювала та ж паніка та тривога що й обох інших членів цієї пригоди"

— Гаразд, гаразд... я розповів усе що трапилось "зібравши залишки волі в кулак мовила Вероніка, хлюпаючи носом та затинаючись від сліз, що знову і знову наринали на неї"

— Коли ви пішли до селища залишивши мене і Назара на одинці нам раптом стало нудно, мій хлопець уже почав відключатись у спробі заснути а мені хотілось ще розважитись, тому я дістала зі своєї сумочки згідно слів колеги мого батька легенький наркотик.

— Що ще за наркотики "зі осторогою мовила Челсі" — і де ти їх взяла?

— Ну розумієш... я просто хотіла кайфанути, получить задоволення, саме про такий ефект від цієї штуки казав мені знайомий батька, мовляв цієї маленької порції білого порошку нам вистачить.

— Ти маєш на увазі героїн? "перебила дівчину Челсі"

— Ну так, але ж я не знала що будуть такі наслідки, я не хотіла щоб все так вийшло.

Бідолашна дівчина жадібно обхопила своє хмурне обличчя та прийнялась відчайдушно ридати у спітнілі долоні, після чого оговтавшись продовжила далі.

— Так ось... ми зробили усе так як говорив знайомий мого батька, висипали на тверду поверхню цей порошок у вигляді смужки та втягнули його однією ноздрею носу затуливши пальцем іншу, далі все було немо у тумані, не знаю чому но ми стали дуже активні та розважливі, на швидку руки ми взяли зі собою деякі речі з палатки та помчались стрімголов куди попало.

— Це уже багато чого пояснює, але ти продовжуй. "задумливо мовила Челсі, немов

досвідчений детектив, складаючи у своїй голові усі пазли цієї справи"

— Далі ми просто мчались наче навіжені, допоки не опинились тут, далі ми зайнялись бурхливим сексом прямо на цій холодній, вкритій мохом землі, думаю тут мені не слід вдаватись у подробиці... ну і далше все, ми заснули, коли я прокинулась з ранку то побачила цю саму картину що і ви (тут вона має на увазі мертве та понівечене тіло Назара), чесно благаю вас повірте я кажу щирю правду!

У подальшій сцені вся у сльозах Вероніка продовжувала бламати вибачення та істерично клястись, мовляв вона каже правду, Челсі більш детально проаналізувавши ситуацію дійшла висновку що в принципі все сходиться, і Вероніці справді не було жодного сенсу брехати. Це принаймні пояснює весь той безлад біля їх палатки, адже Вероніка зі своїм хлопцем знаходилась у наркотичному стані, також стає відома причина чому вони зайшли так далеко, перебуваючи під впливом наркотуючої речовини рівень їхньої енергії та гіперактивності значно виріс хоча й тимчасово, але й цього вистачило для їх жвавої нічної прогулки.

— Ах ти клята "мала пизд..", хто взагалі дав такій безвідповідальній сопливій школярці героїн. "все ще перебуваючи у шоківому стані через смерть брата відчайдушно закричав Василь".

Він ще деякій час бездумно продовжував лаятись на неї схожим тоном, в той час Челсі всіма силами намагалась його заспокоїти та змусити усіх взяти себе в руки, не скоріше як через годину часу перебування у цій шоківій ситуації від Василя раптом прозвучала перша логічна думка.

— Ну гаразд, з цим що тут курва трапилось розбирється поліція, а тепер думаю нам потрібно хутчій звідси вибератись назад до селеша, звідкіля ми й звернемось у поліцію

— Я також думаю що це слушне рішення "мовила Челсі підвівшись разом зі школяркою, але за декілька мить повернула голову назад" — Що з твоєю ногою, невже підвернула?

— Скоріш за все що так "з болісним виразом обличчя, скрививши губи процідила Вероніка повалившись назад на землю" — Думаю це сталося минулої ночі коли ми добирались сюди, але тоді наркотик притупив біль у нозі, можливо зачепилась об якийсь камінь чи корч дерева. Вероніка міцно обхопила сидячи на сидниціх свою ногу та скрутилась в агонії від болю, складалось таке враження що чим більше її свідомість прояснюється тим гострішою стає біль.

— От лихо, що це за чортівня "Вася який йшов попереду хутко почав розглядатись навколо себе, немов він щось загубив"— сліди, чорт куди поділись сліди?

Челсі яка була позаду підтримуючи травмовану Вероніку хутко підбігла до хлопця щоб переконатись у його словах".

— А ти в біса правий, їх схоже вітром здуло, бачиш як листя по якому ми в ночі ступали змінилось. "мовила Челсі, адже сухе втрамбоване листя яким тягнулись їхні сліди немов хтось спеціально замів мітлою чи розкидав ногами."

— Так, без паніки все справді дуже кепсько, проблема за проблемою. "практично

безсило сказав Вася дивлячись на безпомічну Вероніку позаду себе, яка ледь трималась на одній нозі за крок від того щоб знову звалитись на землю."

— Давайти дівчата ви залишитись тут, ти Челсі будеш біля Вероніки охороняти її, а я самотушки спробою знайти звідси вихід і привести сюди якусь допомогу.

Челсі кивком дала згоду та взявши під руку Вероніку повернулась назад, а Василь стрімголов помчав уперед розтворившись у лісовій гущі немов дикий олень.

Як би їй не було огидно але Челсі прийшлось сидіти та чекати на допомогу декілька метрів від мертвого Назара, від смороду розкладання трупа дівчат буквально вивертало та все ж вибору у них практично не було. Через травму ноги Вероніка практично не мала змоги рухатись самостійно, а залишати її одну посеред цього як уже виянилось небезпечного лісу також не варіант, тому вся надія була на Василя який має знайти вихід з лісу, після чого повернутись сюди з підмогою у вигляді поліції, звісно журналістка могла вирушити разом з ним але поглянувши на нещасну, всю у розпачі школярку вирішила залишитись біля неї.

Над двома дівчатами які неначе безпомічні жертви опинились у ворожому лігві де скрізь чатує небезпека, зависла мертва тиша, в принципі розмовляти не було а ні бажання а ні сенсу, стан ейфорії, шоку та інших емоції що виникають при екстремальних ситуаціях поступово став трішки вщухати, на зміну йому у Челсі почали виникати логічні думки та домисли, її мізки прийнялась розставляти все на свої місця.

Минуло не більше однієї години відколи Вася відправився на пошуки допомоги, сонце взялось освітлювати навколишні невідомі та чужі для дівчат лісові простори, на смартфоні Челсі була дев'ята година ранку. Вона підвелась вирішивши трішки розім'яти своє виснажене від нічної активності тіло, тверезо оглянувши себе зверху до низу Челсі з жахом усвідомила який у неї зовнішній вигляд, вона була схожа на бойову дівчину з відомих пригодницьких фільмів Голлівуду щось на зразок Лари Крофт зі одноіменної франшизи "Лара Крофт. Розкрадачка могил", все її тіло було брудне та спітніле, причому всі оголені його частини в першу чергу звісно ноги були покриті все ще свіжими царапинами та шрамами від колючих чагарників і гострого немов голки, листя хвої та інших небезпечних для людини речей, яких у цьому типі природнього ландшафту було більш чим достатньо, літня кофта частково була розірвана у районі правого рукава та шийної горловини. Челсі відчула спрагу тому дістала пляшку мінеральної води зі своєї сумочки, яку прохопида ще за здалегіть та зробила декілька жадібних ковтків цього у даний час вкрай дорогоцінного напою частково проливши її на себе, де вода своложивши її ніжно-соковиті губи потрапила на футболку яка промокла до тіла та плотніше її облягла, прибавивши формі грудей дівчини ще більшої сексуальності.

— Будеш? "простягнувши пляшку з водою перед Веронікою мовила вона" — Ось тримай, думаю тобі також слід трішки випити.

— Гаразд "локанічко промовила школярка, після чого хутко схопила пляшку та в долю секунди спорожнила її до дна".

Втамувавши спрагу Челсі присіла поруч Вероніки спина об спину, як це роблять

безлічі видів дикої рогатої худоби коли захищають своє потомство або себе від м'ясоїдних хижаків, так і тут обидві дівчини дивились у протилежні сторони, розуміючи що слід бути пильними.

Челсі поринула у свій внутрішній монолог який звучав наступним чином.

Так, подумала вона все й справді було надто дивно, збіг вкрай негативних подій переслідував їх ще зі вчорашнього дня, спочатку зникнення Вероніки з хлопцем, далі мертве тіло Назара та наркотики які як виянилось взяла у похід школярка, та на закінчення загадкове зникнення слідів які ще донедавна були чіткими. Навколишній простір що їх оточував з усіх сторін складався зі суцільного лісового масиву, серед якого переважали такі породи деревини як смерека, сосна та бук, де-не-де проростали поодинокі берези які немов біла ворона вирізнялись серед оточення своєю білою корою з чорними наче у далматинця п'ятнами. Блище до землі проростали чагарники таких диких видів ягід як ожина та чорниця, листя та стебла яких були покриті колючими шипами. Збігла ще буквально одна — дві години як з далека почувся шурхіт листя, це було приблизно із тієї сторони куди раніше відправився Василь, і ось саме він першим показався їм на очі махаючи перед ними руками, розводячи їх у сторони та голосно викрикуючи.

— Агов дівчата, думаю ми врятовані, я знайшов старця, згідно його слів він мешканець цього селища, що чисто ненароком прогулювався цією місциною, скоріш за все він мисливець. "Із задишкою протарабанив хлопець роблячи коротку паузу щоб набрати у легені повітря, брудною рукою стираючи піт зі свого лоба" — Нам сильно поталанило адже він знає дорогу назад, тому з легкістю виведе нас відси де ми й звернемось у поліцію.

Вася успів пройти ще декілька метрів у напрямку дівчат доносячи їм інформацію як позаду нього почувся постріл з карабіна, це був точний вистріл Василеві у спину, пуля пройшла наскрізь нього, у районі серця одразу виникла червона пляма крові яка розтеклась на його грудях, після чого він різко повалився на землю, обличчям об неї.

Вероніка видала пескливий звук крику від раптового шоку, в туж мить її вивернуло від нудоти, вона виблювала вчорашнє уже не таке апетитне на вигляд м'ясо у соусі зі вина та іншої шлункової рідини, Челсі хутко підвелась на ноги дивлячись хто це там позаду хлопця, розуміючи що втікати немає жодного сенсу адже навколо невідомий їй ліс.

Челсі закричала.

— Що ви чорт забирай тільки що зробили? Хто ви взагалі такі? Попереджаю ми звернемось у поліцію і вас посадять причому надовго. "у відчайдушній промові Челсі відчувалась лють та відраза до ворога, але нажаль не викликала у нього жодної серйозної реакції".

— Тихенько... тихенько... не слід здійсмати галас у лісі, адже він цього не любить. "саркастично з ноткою іронії промовив чоловік що вистрілив, він поволі наближався до жертв і ось опинився у полі їх зору." — Бачу мої милі дівчата ви чомусь досить сильно перелякані, і чому б це, я тільки роблю свою роботу... "продовжував він вести власну

зухвалу та невимушену розмову, немов жодного смертельного пострілу до цього не було"

У певну мить, коли він ще bliще наблизився до них зрівнявшись практично з мертвим тілом своєї жертви, дівчатам вдалось добре його роглянути, Челсі раптом огорнула паніка адже вона згадала цього чоловіка похилого віку, саме він назвався їй грибником та запропонував свій товар ще тоді у крамниці, де вона запитувала у продавщиці про чутки щодо зникнення безвісти людей у цих краях. У першу чергу його видала та ж міцна статура для людини такого уже не молодого віку, на його обличчі було безліч зморшок та частково затягнутий шрам, який проходив від правого ока до лівої щелепи перетинаючи його обличчя навпіл, дід був у камуфляжній кепці спід якої виступали уже поряділі пасма сивого волосся, в зубах у нього диміла сигарета, яка мабуть була однією з причин огидно-жовтого та місцями потемнілого кольору зубів, одягнений чолов'яга був як минулого разу весь у камуфляжному костюмі який носять мисливці та міцні кирзові черевики висотою майже до колін. У руках він непохитно тримав стареньку малокаліберну гвинтівку "Marlin 60 кал. 22 LR", позаду нього почувся гучний гавкіт собак, вони поступово наблизились до свого хазяїна та начебто нічого не було накинулись на мертве тіло Василя, жадібно роздираючи на шматки та поїдаючи його.

Челсі зі жахом приклала свою долоню до рота, хутко "прикинувши на око" кількість собак, як виянилось їх було рівно десять осіб, це були породисті східно-сибірські лайки.

Практично усі собаки були сіро-бурого та білого кольору, заувишки не більше 50 — 60 сантиметрів, у свідомості дівчат чітко сформувалась ця картина, голодні та скажені собаки немов по команді господаря безпощадно розривали мертву тушу м'яса людини, їхні зловісні пащі були всі у крові як і шерсть на їх морді, все ще свіжа і тепла кров у перемішку зі слюною тварин кривавою річкою стікала їхніми кликами.

Верокіку вдруге за сьогодні вивернуло через раптову нудоту від побаченого, Челсі у розпачі хутко озирнулась навколо у спробі знайти якийсь гострий предмет для самозахисту, неподалік від Вероніки вона побачила туристичний розкладний ніж, який скоріш за все молода пара на швидку руки прихопила минулої ночі зі собою, вона міцно обхопила його своїми спітнілими руками.

— Ну що ти дівчинко... благаю не будь смішною, поглянь як твої руки безпомічно тремтять, гляди щоб ти себе ще не заколола ось цим крихітним ножичком. "чолов'яга зі гвинтівкою продовжував говорити до дівчат з явною насмішкою та зверхністю, розуміючи що всі козири у його рукавах."

— Ти моя крале добри роздивись навколо та трішки подумай своїми зіпсутими мізками, я озброєний вогнепальною зброєю плюс у моєму арсеналі знаходиться десяток послухних та голодних собак, які у будь-яку мить згідно моєї команди готові розірвати вас на кусочки.

Челсі ще раз перевила погляд на собак які уже практично впорались зі своєю жертвою від якої залишились тільки кістки та шкіра, після чого поглянула на немічну

школярку біля неї та на свій сміхотворний прилад самозахисту, ще раз переконавшись у якій критичній ситуації вони опинились.

— Так ось милі красуні, думаю у вас виникло безліч запитань до мене, але якщо ви будете такі люб'язні мене вислухати, тоді я не буду проти все вам детально розтлумачити.

— Журналістка і далі знаходилась у бойовій позі зі розкладним ножом у руках, вона стояла на одному місці не встояла від страху поворухнутись, її ноги тряслись як загнаної у пастку козулі, через сильну паніку їй важко було бодай відкрити свого рота для слова тому вона продовжувала мовчати.

— Одразу вибачте що я вам не представився ще зі самого початку, називайте мене просто, лісовий сторож, я уже більше ніж тридцять років захищаю цей ліс та його тендітні, все ще не займані терена.

— Ви просто психічно хворий не врівноважений старий збоченець, якого слід надовічно посадити у тюрму, а ще краще стратити на місці як "оскаженілу суку". "зі щирою люттю прозвучала перша за довгий час фраза від Вероніки, яка витираючи сльози спід очей активно включилась у розмову" — Так це ви старий покидьку та ваші собаки скоріш за все зробили таке зі моїм бідним хлопцем минулої ночі, що і сьогодні з його старшим братом.

"вона вказала пальцем на мертве тіло Назара, яке своїм зовнішнім виглядом доказувало що зазнало тієї самої долі що і його старшого брата".

— Які ви догадливі мої крихітки, мабуть якщо трішки поміркувати то ви зрозумієте що й зникнення слідів, які мали вивести вас звідси також моїх рук справа.

Старий мисливець стояв буквально на відстані п'яти метрів від дівчат, він специфічним сигналом у вигляді звуку призвав декілька собак до ноги, ті в мить підкорились йому та наблизились до нього, немов цуценята махаючи хвостиком і вилизуючи своїми язичками все ще теплу кров зі своїх пащ.

— Ну ну, мої песики "він ніжно почав пестити своїх вихованців гладячи їх по головці і промовляючи" — сподіваюсь ви смачно сьогодні поснідали, але це все ще далеко не кінець трапези у найблищий час.

Челсі хутко підбігла до травмованої школярки ставши поперед неї щоб захистити її своїм тілом, а ніж направила прямо у сторону ворога.

— Хахх... "гучно пролунав ехидний сміх старця, відлуння якого безрезультатно розбилося об гірські масиви".

— Бачу ти у нас бойова дівчина, так саме ти з ножом, як доречі тебе звати? "він пильно подивився у вічі дівчини, незводячи з неї погляду, як зазвичай робить хижак коли спостерігає за своєю здобиччю".

- Але яка тобі різниця і що саме ти збираєшся робити з нами? Невже ти просто безжодних причин убиваєш на ліво і на право безневинних людей як ми, якою ж бездушною твариною треба для цього бути?

— Ого бачу ти і твій до цього мовчазний милий ротик нарешті відкрився, мої "друзьки" люблять коли здобич бойова і здатня до самозахисту. "чоловік усміхнувся

посмішкою божевільного ученого, показавши свої прогнилі уже явно не білосніжні зуби знову, аромат з його рота був настільки огидний що Челсі сама цього не усвідомлюючи затиснула свій ніс двома пальцями."

— Ти дівчинко якщо я не помиляюсь нещодавно сказала якою твариною для таких звірст слід бути, так от що я тобі на це все відповім, по-перше всі ми тварини, просто ми люди більш розвинутіші за інших, звісно ти можеш бути не згідною зі мною якщо ти як і більшість людей є тупоголовим релігійним фанатиком а не розумним атеїстом як я, ну і по-друге я не вбиваю своїх жертв просто задля розваги у мене на це є вагомі причини, яких на мою не скромну думку є більш чим достатньо щоб відправляти таких молокососів як ви на той світ.

— Які ще такі причини? Ти старий виродку можуть виправдати такий кривавий злочин. "знову вставила у розмову своє пекуче, сповнене емоцій слівце Вероніка, вона спробувала підняти спираючись об Челсі але зробивши буквально один крок, знову зі тріском повалилась на сиру, вкриту мохом землю тримаючись за щиколотку травмованої ноги.

— Що я бачу... серед нас як виявилось є травмована кізка, а знаєте в наших селах ще з древніх часів збереглась така приказка "Якщо б кізка не сказала то б і ніжку не зламала ", можливо і тобі бруднорота соплячко не слід було цього робити. "чоловік спершись на свою гвинтівку немов це був коштур, рівнодушно подивився на безпомічну школярку, час від часу даючи лайкам відповідні команди у вигляді звуків та жестів.

— Причини для цього прості і неабияк замислюваті, раніше я уже висловився перед вами хто я, а саме сторож цього гірського краю що очищає місцеві ліси від всякого сміття, щось на подобі вас.

— А можна будь-ласка детальніше об'яснити, що саме ви маєте на увазі під словом сміття? "уже більш стримано і тактовно мовила Челсі напротивагу своїй запальній супутниці, розуміючи що шанси на їх виживання не такі вже й великі у ситуації що склалась"

— О це вже краще, такий стиль спілкування мені більше до вподоби "Челсі комплімент старця ані каплі не підбадьорив, це було зрозуміло хоча б з виразу її кам'яного обличчя, тому той одразу продовжив"

— Ви просто розбалувані та безпорадні міські діти, які не маючи жодної гадки про цю прекрасну природню фауну, без оглядки вдираєтесь на чужу для вас територію, мовляв туризм, відпочинок, воз'єднання із недоторканою природою і тому подібна маячня... но це було б пів біди коли б ви просто відпочивали і охайно все прибравши забирались звідсіля геть, а натомість ви наче безкультурне "бидло" все тут забруднюєте, залишаючи після себе море різноманітного мотлоху. "він вперше за всю розмову з дівчатами зробив сердитий вираз обличчя, роздивляючись навколо дівчат".

Як відомо у стресовій або екстремальній для життя ситуації мізки людини працюють у декілька раз скоріше чим зазвичай так і цього разу, у голові Челсі усі пазли різко почали складатись воедино. Як би це не було печально та старий, схиблений на голову маньяк був у децім правий, насамперед Челсі усвідомила

вчорашню картину, бардак біля їх палатки був наслідком гіперактивності під впливом наркотичної речовини молодої пари, як наслідок вони добряче насмітили як там так і тут, після чого висловлюючись молодіжним жаргоном просто "вирубались" посеред галявини де й були знайдені. Біля дівчат хаотично валялись декілька розбитих пляшок пива що зрозуміло Назар прихоп зі собою ще в ночі з палатки, та велика кількість іншого сміття серед якого салафанові кульочки, папір, залишки їжі, використані презервативи та інше. Так, подумала Челсі наркотити не приводять до добра, та все ж чудово розуміла що це в жодному разі не є і не може бути виправданням причини позбавлення їх життя, він просто серійний вбивця якого слід посадити за ґрати, так молода пара вчинила погано, забравшись так глибоко до лісу після чого вчинивши тут такий бардак, но максимальне покарання за це просто дати їм зауваження і змусити прибратись за собою.

— Ну гаразд, тоді давайте ми просто приберемо те що тут насмітили і все з кінцями, обіцяю повернувшись назад до дому ми будемо мовчати як риби і а ні словом необмовимось щодо вас. "раптом Вероніка що до цього розмовляла різко агресивним тоном стала благодіяти про помилування."

Челсі чудово усвідомлювала що про ніяке спасіння не можуть бути й мови, адже є жертви є убиті люди, і яким би схибленим не був цей стариць та все ж йому повинно вистачити клепки щоб не відпустити дівчат з лісу живими, враховуючи свідками чого вони тут були.

— Ось як ми забалакали сопливі паняночки, ще буквально декілька хвилин назад ви називали мене божевільним стариканом а тепер просити милостиню. Але нажаль буду змушений вам відмовити, на вас у мене є дещо інші плани, як вам ідея щодо однієї цікавої гри? "чоловік зі стволем зробив коротку паузу, погладжуючи одного пса (який явно відрізнявся серед інших) по лахматій голові та продовжив" — Для чого я запитую, адже вибору то у вас немає, ця гра під назвою змагання на виживання буде для вас чудовим уроком, я б висловився сповіданням ваших гріхів.

— Що саме ти маєш на увазі, якій ще шанс?

## Розділ 4

### "Початок випробувань"

Питання від Челсі було абсолютно проігнороване співрозмовником, натомість він відволікшись від дівчат прийнявся виконувати певні дії, зокрема так званий лісовий сторож віддаючи своєрідні команди своїм псам змусив усіх окрім одного відступити назад, ця ж одна лайка яку він до цього пестив певний час, підійшла до дівчат на відстань десять метрів та граційно умостила на землю, скрутившись у клубочок так начебто для сну але вона не спала.

Челсі краще розгледівши собаку одразу зрозуміла що та чимось особлива, вона була явно старішою за інших, про це свідчила трішки потьмяніла шерсть навідмінну від інших собак у яких вона була ствітлішою а також більш сформована осанка та



худорлявість, властиві старому тілу.

Чоловік розвернувся та твердою ногою вирушив назад в протилежну від дівчат сторону звідки він і прийшов, собаки покірно немов добре підготовлені та надресировані армійські солдати вирушили за своїм командиром. На певний час у загнаних до пастки як кроликів дівчат з'явилась надія на порятунок але далеко не все було так гладко.

— А правила ось які, для того щоб вибратись вам всього навсього потрібно прикінчити цю одну єдину собаку що залишилась лежачи на дистанції десять метрах від вас, це доречі як ви можливо догадались вожак зграї, стара, уже добре бита шавка. "голосно сказав він перебуваючи уже на далекій відстані від дівчат, все більше розчиняючись у лісових дебрях"

— Вам може здатись що це надто просто та є один нюанс, ще вночі коли ця мила парочка спала тут як убита (в даному випадку він має на увазі Назара з Веронікою) я провів навколо цієї місцини коло радіусом у десять метрів, його не видно для людського ока та ось моя лайка прекрасно відчуває і знає де його межа, так от про що я там... як тільки ви наважитесь перетнути лінію круга ця стара з вигляду уже нінащо не варта собака, кинеться на вас та роздере буквально на кусочки. "дівчата з острахом переглянулися після чого сконцентрували свою увагу на здавалось би безневинній старій лайці, яка лежала недалеко від них втупившись мордою об землю."

— І ні, я знаю вашу людську на перший погляд милу натуру, всі вдаєте із себе добреньких овечок а на ділі коли припікає показуєте свою істину сутність підступної гієни. — Тобі дівчино з ножем скоріш за все прийшла одна ідея, пожертвувати своєю не спроможною для нормального пересування подругою а самій стрімголов дати драпу чи може я не правий?

Чолов'яга підступно замовчав після того як посіяв своєрідне зерно розбрату між дівчатами, поступово абсолютно зникаючи з їх поля зору, разом зі своїми псами.

— Та заспокійся ти Вероніко, нічого подібного я ніколи в житті не зроблю. "опинившись на одинці одна з одною Челсі лагідно промовила до неї" — ми обов'язково щось придумаємо аби вибратись звідси цілими та неушкодженими, бачеш цей старий маньяк просто намагається нас розсварити, хоче щоб ми стали такими ж кривавими тваринами як він, перетнувши межу людяності у вигляді безпричинних вбивств людей, ми ж не такі, правда?

Обличчя Вероніки трішки проясніло, та все ж залишалось безліч не вирішених запитань.

— Але що нам робити зі тією клятою собакою Челсі, як нам її позбутись?

— Ну для початку слід переконатись хоча б у правдивості сказаних тим психопатом слів. Журналістка поволі, ступаючи розміреною ногою відійшла у протилежну від собаки сторону, вираховуючи кожний зроблений крок, коли відстань до межі відчутної тільки для лайки досягнула приблизно вказано максимального метражу рух Челсі ще більше сповільнився, і коли вона зробила черговий обережний крок який скоріш за все символізував перетин кордону, собака що до цього покірно та

безтурботно лежала скрутившись у клубочок хутко підняла свої вуха та сфокусувала смертоносний погляд на жертві, далі пес блискавично кинувся за Челсі але неперетинаючи коло зі середини, в мить оббігши його полосу хижак уже знаходився практично в декількох сантиметрах від утікачки, та Челсі в останній момент вдалось повернути ногу назад до середини кола, лайка грізно гарчала на дівчину пускаючи свої сльози що стікали по гострих немов лезо кликах але не наважувалась перетнути межу, наче перед нею була зведена залізна стіна, коли жертва плавно повернулась до травмованої Вероніки лайка вгамувавшись, знову повернулась до свого вказаного хазяїном місця чатування.

— От лайно собаче, вона ледь тебе не дістала, ти то як не сильно перелякалась.

— Ну як сказати... У штани не наклала та все ж справді було доволі лячно... "трішки оговтавшись відповіла Челсі" — ситуація у нас справді кепська, цей проклятий пес хоч і виглядає як стара шавка але у швидкості перевершує нас.

— Це точно Челсі, вона ж практично знаходилась у сплячому положенні, але коли ти відійшла трішки далше та немов навіжена була готова практично вчепитись своїми кликами у твоє тіло.

— Принаймні ми переконались що він казав правду на рахунок собаки, а якщо брати до уваги твій стан то у нас фактично немає жодних шансів для втечі.

— А як щодо їжі, ми прихопили зі собою ще з палатки декілька рибних консерв та сардельок, можливо собака з часом проголодається і забиреться від нас.

— Варіант не поганий... "відповіла Челсі оглянувшись врізнобіч, після чого підняла та взяла до рук свою сумочку" — у мене як бонус ще знайшлась літрова пляшка води, а у Назара мали б бути сирники чи запальничка враховуючи той факт що він курящий.

Обидві дівчини скривились від огиди, та все ж Челсі зібравши всю волю у кулак наважилась обшукати понівечене тіло хлопця яке також знаходилося у радіусі кола, діставши бажану їй річ вона відчула все ще теплу кров що стікала наче липке масло на її пальцях, тому невеличкою долею води прийшлося пожертвувати щоб обмити руки, після чого Челсі взялась розпалювати вогнище яке слугувало їм у двох цілях, як смаження сардельок та підігрів води для чаю, адже науково доведено що тепла їжа викликає у людини відчуття комфорту та розслаблення, а друга ціль для ночівлі щоб зігрітись і мати можливість спостерігати за собакою у темряві. Поляна навколо них була вкрита здебільшого вологим мохом та шаром сухого листя, тому коли наступила довгоочікувана ніч їм прийшлося обом лягти на спальний теплий матрац, нічка була доволі холодною але тепло від вогнища та тілесний дотик один до одного під час сну (тому що тільки так вони вміщались на матраці) допомогли дівчатам не замерзнути у ночі, надоїдливі цвіркуни та місяць у вигляді серпа створював своєрідну атмосферу нічної романтики, зорі на небі були досить яскравими, здавалось що іскри які виникають при згоранні дров злітаючи в гору, вони також прагнуть стати частиною всеосяжної композиції небесних світил.

На ранок ситуація особливо не змінилась, собака і далі знаходилась на своєму пості чергування вірно виконуючи вказівку господаря, готова у будь-яку мить зірватись

зі свого уже нагрітого містечка. Так непомітно промайнули практично дві доби, провізія дівчат у вигляді сардельок та декількох рибних консерв закінчилась як і вода, останній ковток був за Веронікою, жадібно зробивши його дівчина жбурнула пластмасову пляшку куди подалі від себе, лайка тільки на мить підняла своє вухо щоб прислухатись, після чого знову прийнялась ліниво споглядати на дівчат.

— Що ж це за чортівня? Ця клята "собацюра" переграла нас, таке враження що їй не потрібна їжа. "з ноткою розчарування мовила школярка, мабуть все ще проклинаючи свою ногу адже на повноцінну ходьбу вона і надалі не була спроможна"

— Так... но ми все ж принаймі спробували, думаю не потрібно впадати у істерику а шукати нове вирішення проблеми. "відповіла Челсі щоб заспокоїти свою молодшу супутницю"

Раптом обидві дівчини спрямували свій пронизливий погляд на тому ж маленькому розкладному ножі, розуміючи у якому кепському стані перебуває Вероніка, Челсі добре усвідомлювала що якщо комусь і слід це зробити а саме заплямувати свої руки кров'ю так це їй.

Декілька діб для сучасної людини а особлив з міста, у такому дикому та брудному середовищі не проходять безслідно, дві молоді, чисті та охайні дівчини від яких до цього віяло ароматом дорогих парфумів стало заносити потом та брудом, їхній до цього наче щойно з елітного бутіка одяг був весь зачовганий а розкішні зачіски дівчат перетворились у просто розпатлане волосся, локони якого хаотично спадали з їх голів.

— А ти не боїшся це робити "запитала Вероніка побачивши що Челсі взяла до рук холодну зброю" — ну я маю на увазі братись за вбивство собаки, все ж вона жива істота... чи не перейдеш ти грань у цьому випадку, чи не станемо ми тоді такими ж убивцями як той схиблений стариган.

— Гадаю тобі не слід думати про це, все ж кров буде на моїх руках. "сухо мовила Челсі, розуміючи що підлітковий максималізм все ще був властивий Вероніці, адже від цього вчинку напругу залежить їхнє самовиживання, такій закон еволюції убий або будеш убитий."

Вона підняла гілку яка дечим за формою нагадувала спис, після чого розпорола рукав своєї білої в зелену смужку кофти, тканиною якої обмотала ніж до кінчика палки, таким чином даний інструмент став дечим нагадувати зброю древніх людей, у вигляді гарпуна зі гострим наконечником на кінці. Піднявши свій модифікований гарпун у гору, Челсі плавно та обережно попрямувала у сторону ворога, дівчина зупинилась буквально на волоску від собаки розуміючи що в жодному разі не слід перетинати межу раніше зазначеного кола, звела руки в гору міцно тримаючи списа над собакою і прицільним ударом нанесла тому удар приблизно в районі між шиєю та хребтом, однак пошкодження не було фатальним, лайка від болю зірвалась з місця різким рухом назад потягнувши за собою Челсі, в наслідок чого вона на мить втратила пильність, як тільки права оголена нога дівчини сіпнувшись перетнула лінію кордону лайка довго не думаючи вчепилась своїми кликами тій у ногу, від нестерпного болю журналістка видала гучний крик що буревієм здійнявся у гору, але в наступну мить направила всю

свою силу в кулак, отямилась та з другої спроби завдала прямолінійного, згори до низу фатального удара так званим гарпуном, наконечник встромився прямо під лопатку собаки після чого та бездушно повалилась на землю.

Шкутильгаючи Челсі підійшла ближче до Вероніки та різко припала на землю, стискаючи руками свою поранену ногу від болю.

Світло-буре хутро собаки було заплямоване свіжою червоною кров'ю яка струмком стікала з нанесених йому ножових ран.

Коли Челсі на мить відвела свою руку від ноги то Вероніка з жахом побачила в районі гомілки слід від зубів лайки, він був чітким та досить видимим, у деяких місцях ікла проткнули шкіру наскрізь, з рани місцями просочувалась свіжа кров, у місці укусу шкіра частково потьмяніла ставши буквально темно-синього відтінку, була ймовірність того що можливе зараження рани.

— Поглянь на свою ногу Челсі, це ж просто жахливо, ти як у нормі?

— Думаю жити буду "скрививши від болю свою гримасу на обличчі відповіла самоіронічним тоном Челсі " — не все так страшно, рана хоча й виглядає серйозною та все ж вона не є глибокою, головне що зі тією звіриною нарешті покінчено. "Челсі поворотом голови назад вказала дівчині не мертву тушу собаки, яка немов свіже чучело лежала на сирій землі.

Челсі нічого не залишалось як розпороти інший рукав футболки, використавши тканину у вигляді пов'язки якою вона обмотала рану на нозі. таки чином донедавна кофта стала більш схожою на майку. Вона підвелась на ноги щоб переконатись що з нею все в порядку, на щастя проблем зі пересування у неї не виникало, тому знайшовши підходящу палку яка стала їй костуром журналістка обережно підняла Вероніку яка сперлась їй на плече, таким чином дівчата поволі стали спускатись у тому напрямку звідкіля прибули раніше.

— Але ж наших вчорашніх слідів немає Челсі? Тай цец покидьок, організатор наших випробувань все ще вештається десь у лісі, що коли... "Челсі перервала школярку не давши тій завершити фразу до кінця"

— Так Вероніка не треба скиглити... я знаю що ми знаходимось фактично у повній лажі, по-перше ми обидві частково травмовані, по-друге виходу назад у село ми нажалі не знаємо ну і по-третє, як ти уже сказала цей стариган у будь-який момент може нас перестріти, але що нам залишається робити, у нас не так багато варіантів тому ми просто маємо йти вперед.

Дівчата знаходячись у полоні лісових хащів повільно пересувались до низу, паралельно прориваючись через такі перешкоди як гілки дерев, колючі та густі чагарники і інші нерівності місцевого ландшафту у вигляді коренів деревини чи каміння, подолавши певну відстань дівчата сперлись об стовбур смереки щоб перепочити, небо було безхмарне а сонце яке знаходилося на його граніті слави символізувало приблизно середину дня, враховуючи що їхні мобільні пристрої уже давно були розряджені, небесне світило було чи не єдиним вказівником згідно якого вони могли орієнтуватись у просторі.

— У мене виникла деяка потреба Челсі. "сказавши це на щоках Вероніки виник невеличкий рум'янець" — мені потрібно відлити... ти як, допоможеш мені? "з ноткою сором'язливості добавила та".

Челсі без лишніх слів кивнула головою в знак згоди, після чого акуратно зняла руку школярки зі свого плеча та допомогла тій присісти навколішки, а сама відійшла в сторону на декілька метрів. Що одну що іншу зрозуміло уже добряче мучила спрага але не настільки, подумала Челсі... вона пригадала що колись по телевізору дивилась документальний фільм про виживання на "Discovery Channel" де ведучий розповідав про деякий метод фільтрації людської сечі, щоб пізніше її пити коли ви заблукали та знаходитеся у екстремній ситуації. Челсі стало соромно за таку думку, уже її брудні щічки вкрились червоним відтінком.

— А ще я хочу пити "невинно промовила Вероніка підтягуючи свою коротеньку спідницю".

Челсі задумалась, але все ж вирішила промовчати щодо своєї нещодавньої ідеї..., вона допомогла підвестись Вероніці і вони попрямували далі, стиль їх пересування був ідентичний тому коли більш тверезий друг веде свого п'яного "в сраку" товариша до дому, час від часу шкутильгаючи та гойдаючись зі однієї сторони на іншу як коромисло на плечах тендітної дівчини.

Збігло не більше двох годин їхнього пересування як раптом почувся такий солодкій для вух дівчат звук журчання струмка, це було невелички джерело з водою, яких у цих краях було чимало, Вероніка негаючи часу жадібно взалась поглинати таку дорогоцінну в даній ситуації освіжаючу рідину, встромивши свій рот прямо у струмок, Челсі ж була більш обачлива тому спочатку дістала зі своєї сумочки порожню пляшку мінералки та наповнила її свіжою водою, після чого неспішно обмила свої грязні руки та обличчя нею, холодна, кришталево чиста водичка добряче освіжила дівчат та все ж краще від цього не стало, слід було рухатись далі. Стало помалу смеркати, лісні "паразити" у вигляді комарів та іншої мошкари зібравшись в хмару безжально кусали явно не для такої місцевості оголенні та незагартовані тіла дівчат, після чого на місці укусу виникали червоні плями та свербіж.

— Що це за запах такий Челсі? Невже це якийсь дим. "з явним ентузіазмом оголосила Вероніка в надії на порятунок"

— Стривай но, я також його відчула. "відповіла Челсі придивляючись у перед скрізь хащі, до цього вкрай густий ліс навколо них попереду, уже не був таким рясним, поміж поряділих стовбурів дерев пробивалось денне світло, пройшовши ще декілька метрів вони зрозуміли що натрапили на якусь галявину, зі сторони якої заносило запахом диму, можливо з димаря.

Дана територія площею була не більше ста квадратних метрів, буквально посеред якої розмістилась старенька хатина, вона скоріше нагадувала мисливську хижину, її стіни були зроблені зі дерев'яних брусів які уже давно вигоріли на сонці а перекрита вона була такою ж вигорілою бляхою з якої стирчав викладений звичайною, частково обколотою та брудною від димової сажі цеглою комин, з нього неначе пар над

паровозом виходила темно-сіра димова завіса, скоріш за все у домі хтось був.

Наблизившись до хатини ще bliщи дівчата побачили стареньку кладовку, де на дерев'яних полицках та цвяхах висіли різноманітні трав'яні настоянки, сушені гриби та інші дикі плоди, буквально у притик зі бічною від вхідної сніни хатини розмістилась невеличка дровітня у якій знаходились колоті, здебільшого букові дрова.

— Аговв... тут є хто небудь, нам потрібно допомога... "ехом осягнувши всю галявину розлетівся крик Челсі" — ми заблукали у цих краях, тому хочемо як найскоріше вибратись назад до селища Осмолода.

Реакцією на слова дівчини був лайкіт собак, за декілька секунд після цього із-за хижини показалися уже знайомі для дівчат звірі, як би це не звучало прикро але то були ті самі лайки, що на їх очах розривали на шмаття тіло Василя.

— От лайно... нам негайно слід забиратись звідси... "промовила Челсі, хутко намагаючись розвернутись разом зі не надто рухомою подругою, щоб дати драпу".

Але було уже надто пізно, лайки немов роблячи це не вперше організовано обступили взявши у своєрідне кільце дівчат, а старенькі дерев'яні двері хижини почали відкриватись у супроводі в'їдливого скрипіння, з яких плавно ступаючи сходами вийшов добре знайомий для дівчат старець зі своїм любимим стволом який він тримав через плече, в роті у нього була старовинна люлька яку він час від часу потягував, він був у тій же самій мисливській уніформі та черевиках, от тільки замість бейзболки його сиві, поряділі пасма волосся облягав стильний капелюх, у цьому головному уборі він дечим нагадував ковбоїв чи фермерів із дикого заходу Америки.

Побачивши дівчат він просто усміхнувся наче це були його добрі знайомі, хоча їм від цього краще не стало. Вероніка видала тривожний зойк і далі обпершись Челсі через плече хотіла кинутись стрімголов кудя подалі, але на жаль добре розуміла що можливості для втечі не було.

— Так, так...кого я бачу, це ж мої прекрасні юні дами "промовив чоловік паралельно потягуючи свою люльку, складалось таке враження що диму з неї який кільцями підіймався до неба було не менше аніж з димаря на хижині."

— Чи можу я запитати у таких шановних паняночок як ви, чом вони зайшли до мене в гості? "чолов'яга зі стволом і далі продовжував свій монолог не даючи слово дівчатам, він говорив тією ж саркастичною, частково пост-іронічною манерою, більшість його фраз чи запитань були реторичними і не підлягали відповідь, він усім свої виглядом та поведінкою давав зрозуміти дівчатам хто тут все контролює а хто є просто беззахисною жертвою яку потягують за ниточки.

— Можливо моє товариство вам настільки припало до душі мої крихітки, що ви завітали до мене на каву зі пряниками чи чай?

— Ми прикінчили те кляте щеня, ти обіцяв що даш нам спокій коли ми це зробимо. "гнівно вичавила із себе Вероніка як тільки той зробив паузу".

— Ну будь-ласка... чому так грубо? — для початку це не "кляте щеня" як висловила ти а мій вірний старий пес який до цього був лідером зграї, а що на рахунок моєї обіцянки так я виконав її якщо не помиляюсь, ви мали змогу вибратись до

селеша, вам ніхто не перешкоджав у цьому.

— І що тепер ти зробиш з нами? "відчайдушно сказала Челсі" — годі нас випробовувати та висміювати, якщо хочеш нас прикінчити то роби це негайно!

— Спокійно... спокійно дівчата, знову ви за своє, "лізете поперед батька у пекло", не слід бути такі емоційно-запальними. "у своїй уже в'їдливій, як здалось дівчатам егоцентричній та зухвалій манері мовив чоловічина"

Не подалік від хижини на відстані буквально 3 — 4 метри стояв маленький столик округлої форми з декількома дерев'яними пеньками, які скоріш за все грали роль стільчиків, лісовий сторож неспішно підійшов до нього та присів на один з пеньків, на поверхні брудного від пилу та жиру стола була пляшка відкоркованого червоного вина та декілька келихів для пиття, також на ньому як би це ну здавалось дивно знаходився старий ретро програвач для вінілових пластинок на батарейках, одним елегантним дотиком він поставив голку на пластинку яка крутячись навколо своєї осі видала неймовірно чаруючу музику, і будь-який знавець у даній галузі одразу скаже що це грають одні зі етюдів славнозвісного Шопена, для дівчат дана мелодія була чимось протилежним реальності, адже попри вкрай заспокійливу музику вони перебували у досить напруженому становищі.

Старець поставив люльку на стіл та налив собі келих цього соковито-червоного напою, підніс до своєї уст та перехилив практично до дна, по його густій та непривабливій бороді струмком потекли останки вина, які в наступну мить він витер своїм брудним та зачовганим рукавом абсолютно ігноруючи будь-які ознаки культури чи охайності.

— Просто прикінчити вас та згодувати ваші жалюгідні нутрощі своїм собакам буде якось надто банально, вам так не здається? "на чергове уже мабуть десяте а той більше реторичне питання від нього у дівчат не знайшлось відповіді, тому він не зволікаючи продовжив".

— Ви як і більшість молодих людей з міста вдаєте що все знаєте, думаєте ви такі правильні та цивілізовані, а мене мабуть вважаєте черговим неадекватним схибленим на голову селюком що чинить не правильно. І ні, не потрібно казати що це не так, я все прекрасно бачу дивлячись у ваші очі, мене так просто не обманути, але давайте знову зосередимось на вас, ви живучи у комфортних умовах міста де вам ніхто не загрожує думаєте що вбивство це щось аморальне, щось що переходить межу людяності але ні, якщо б ви більше вивчали природу тварин та еволюцію то б зрозуміли що кожний із нас здатний убити свого товариша перебуваючи на грані смерті, якщо це необхідно зробити задля власного самовиживання.

— Твій філософський трактат доволі зворушливий але невже ти, старий негіднику думаєш що ми опустимост до твого рівня дикаря? "ствердно промовила Челсі, уже догадуючись до чого він веде"

— Ну це ми незабаром довідаємось, але давай моя кралечко я все ж закінчу свою філософську проповідь до кінця якщо ти не проти.

— Ви подолали перший раунд убившу собаку та діставшись сюди, так я вже давним

давно вивчив ці краї як свої п'ять пальців, тому мені не важко було спрогнозувати що так чи інакше але ви натрапите на мою хижину, а про всяк випадок якщо б ви цього не зробили що є малоімовірним, то тоді мої вірні пси знайшли б вас за запахом та загризли на місці, не давши вам можливості дістатись до найближчого поселення.

— Але як же так? "не втрималась від слів Вероніка, хоча й школярку і на надалі підтримувала Челсі та все ж біль у вивернутій щиколотці неприємно її пощипувала."

— Невже ніхто до цього часу не довідався про тебе, сільські жителі, поліція чому тебе ще ніхто не спіймав...

— Гадаю моя більш агресивно налаштована леді щоб відповісти на це запитання слід зайти зі самого початку, так би мовити.

Я народився та проживаю в Осмолоді ось уже 61 рік з лишнім, всі тутешні жителі села мене добре знають та поважають, я заробив репутацію вправного грибаря та мисливця, моїх собак також всі знають та люблять, малі дітлахи часто граються з ними на подвір'ї, позаду мене як ви бачите моя скромна оселля, висушені шкури звірів що висять неподалік на мотузці та трав'яні настої зі грибами у кладовці і є моїм основним зарібтком на життя. А так звана чистка лісу від сміття це просто моє хобі. "тут чоловік ніжно взяв до рук карабін, грайливо погладжуючи його по рукоятці"

— Ну знаєте дівчата дехто малює, дехто читає інший грає на гітарі а в мене така ось розвага, хоча я скоріше вважаю що це корисна як для лісу так і для суспільства справа, подумаєш зникли безвісти декілька студентів раз у півріччя... це кардинально не змінить ситуацію, на ваше місце завжди знайдеться хтось інший, людина це просто маленький гвинтик у системі, коли він зламається його просто викидають на сміття, одразу змінюючи на іншого, більш справного.

Дівчата перебуваючи у тривожному та зосередженому стані продовжували покійно стояти слухаючи власника хижини, сонце помалу стало зникати за обрієм, уже не було так спекотно, зі східної сторони дув легенький весняний вітерець, час від часу гойдаючи вершки могутніх стовбурів дерев та їх листя, яке своїм шелестінням створювало специфічну лісну мелодію.

Він неспішно знову наповнив келих вином, жестом запропонувавши дівчатам випити, звісно ті відмовились ані на крок не зрушивши з місця.

— Ну як бажаєте, тоді мені більше буде "стариган спорожнив другий келих напою, ставши ще більш розважливим у своїй поведінці"

— Як ви мабуть зрозуміли моє хобі не для сторонніх очей, тому про це моє невеличке захоплення я волію замовчувати серед сільської громади. Тому займаюсь цією роботою тільки з туристами які заходять надто хлибок в ліс, куди як ви уже зрозуміли не бажано заглядати...

— І так, вибачайте що не даю вам можливість висловитись, відповідаючи на всі ваші запитання передчасно. Вас можливо цікавить ще одна річ, як це мені вдається всіх вас висліджувати у цих просторах лісних масивах, а тут все просто, мої вірні партнери є практично ідеально видресеровані та покійні солдати які чітко виконують дане їм завдання, винюхувати та перевіряти всю територію навкруги в радіусі не менше



п'ятдесяти кілометрів, після чого коли знаходять таку бажану ціль приводять мене до неї.

Очі Челсі заблищали від злості, мабуть вперше за весь цей період вона справді досить сильно розгнівалася на нього, у її голові одразу винилки силуети двох нещасних дівчат про яких вона дізналась від їх матері нещодавно, а інші... скільки ще безневинних туристів які якимось чином зайли не туди стали жертвами, іграшкою для гри цього психопата.

— І скільки? Скільки ще людей окрім нас ви погубили? "наважилась на запитання Челсі, якомога міцніше стиснувши у кулаці рукоятку розкладного ножа."

— А це уже доволі складне запитання, невже ви мої милі дівчатка не бачите який я уже старий, можливо мене мучить склероз тому точної відповіді вам не дам, але не надто багато гадаю не більше тридцяти людей. "він зняв зі своєї голови капелюха та поставив його на дуло зведеного вертикально ствола, граційно покрутивши головний убір рукою, після чого капелюх наче дзига закрутився на гвинтівці".

— Якщо ми перейшли на такі ось відвертості тоді я дозволю собі ще додати, це колись я був більш активний у цій справді а з роками вік дає про себе знати, тому задовільняюсь не більше однією групою загублених на рік, самі прекрасно розумієте ганятись за вами по цілому лісі не така вже й легка справа а редокуліт то, час від часу дає про себе знати.

— Чому ти так легковажно розкриваєш усі свої карти? "промовила Вероніка, давши змогу нагадати усім присутнім про себе" — невже ти не боїшся що ми все можемо розповісти поліції тим самим посприяти тому щоб ти сів за ґрати, причому на досить тривалий термін.

Челсі поглянула на старого чоловіка який просто усміхнувся у відповідь невинною дитячою посмішкою, вона чудово усвідомлювала чому мисливець все їм розповідає не боячись за це, адже шансів на їх втечу оцінюючи дану ситуацію практично не було, дівчата як фізично так і морально були уже сильно виснажені та надодачу частково поранені, буквально на відстані п'яти метрів від них знаходився кримезний чоловік зі зарядженою зброєю і як остаточний, смертельний вирок з усіх сторін їх оточували надресировані до ідеалу мисливські собаки.

Старець уп'явся брудними пальцями у свої посивілі пасма скуйовдженого волосся, немов гребенем розчісуючи їх, звісно зачіска на його макітрі не ставала від цього кращою та все ж і зіпсувати тут уже було нічого.

— Доречі мої чарівні гості я придумав наступне завдання для вас, тут все доволі просто убийте одна одну, хто з вас виживе той і буде переможцем даного смагання.

— Що ти верзеш старий бовдуре, ми ніколи цього не зробимо, тай навіть якщо одна з нас уціліє що тоді? Невже ти відпустиш так начебто нічого тут й не було когось із нас назад до селеша, розповівши про себе скільки інформації і враховуючи що ми знаємо та бачили до цього.

— Це буде винятком із правил... "рівнодушно мовив чоловік "— раніше я ніколи такого не робив, ну тобто не залишав жодну зі своїх жертв в живих, але ви стали

винятком тому що сподобались мені.

— А про те що я відпущу вас назад до дому не було ані слова, я просто сказав що одна з вас стане переможницею, і більше їй не прийдеться боротись за власне виживання.

Захоплюючи етюди Шопена продовжували лунати зі вінілового ретро програвача, складалось таке враження що собакам доподобили ця музика, вони немов були зачаровані нею раз-по-раз махаючи своїми лахматими хвостами їй у такт.

— Ехх... "видав журливий звук у знак моральної втоми старець "я дівчата вкотре вам повторюю, мій вік уже не той що був раніше тому стає все важче і важче поратись самотушки по дому... А веду я до того що мені потрібна помічниця, я б сказав особа яка замінить мене на пенсії.

— Ах ти чортів старий дідуган, ти знову за своє! Невже ти справді думаєш що ми опустимось до твого рівня бездушного убивці. "гостро сказала Челсі у відповідь на таку абсурдну, як їй здалось пропозицію співрозмовника".

— Бачу до вас недалеких людей як завжди просто так не доходить, між пряником та кнутом завжди дієвіший другий варіант.

Він плавним рухом наставив дуло ствола на дівчат, звівши курок для стрільби.

— А тепер як ви висловились "не такі як я" цивілізовані та порядні леді, я даю вам одну хвилину щоб ви розпочали смертельну схватку між собою, а якщо ні то застрелю вас одна за одною наче дикій, невдячний скот.

У цю мить Челсі спробувала знову відповісти йому у своєму репертуарі, мовляв ми ніколи цього не зробимо як раптом Вероніка, яка до цього покірно мовчала та тільки слухала спробувала різко обхопити Челсі правою рукою за шию, після чого трішки нахиливши їх до землі завдала декілька незначних ударів долонею правої руки по скроні Челсі, але вивих у щиколотці дав про себе знати, вона на мить дала слабину тому журналістці вдалось відштовхнутись від себе школярку, знаходячись на відстані не більше півтора метра одна від одної Челсі спробувала як словесно так і жестом рук зупинити та заспокоїти дівчину, але було уже надто пізно, та перебуваючи у стані ейфорії і відчаю знову спробувала накинутись на суперницю зробивши замах рукою назад для удару кулаком, але в останню мить її нога підкосилась із-за вище згаданої травми і вона спотикаючись стала падати буквально на Челсі, яка внаслідок паніки забула про ніж що знаходився у її правій руці, вона відчайдушно спробувала підтримати Вероніку руками а та в свою чергу завдяки силі тяжіння що виникла під час її падіння настромилась прямо на ножа який проткнув їх тіло в районі грудної клітини, вони стояли у позі самураїв які під час кривавої битви накинулись один на одного зі смертоносними мечами, де переможець пронизуючи тіло свого суперника і далі знаходився на своєму місці не зрушуючи з нього, тільки зелене, зірване вітром листя пролітало над ними.

До Челсі тільки наступної миті, коли її рукою полилась срумком капля за каплею все ще тепла кров Вероніки усвідомила що відбулось, раптом їй стало огидно від цього відчуття липкої все ще свіжої рідини, яка продовжувала кровоточити зі щойно

утвореної смертельної рани.

Челсі будучи шокованою хутко витягнула холодне лезо із тіла жертви але було уже надто пізно, Верноніка наче бездушний шмат м'яса зі гуркітом повалилась головою об землю, будучи абсолютно знерухомленою. Челсі із жахом на обличчі уп'яла свій погляд в закривавлене лезо ножа, після чого різко жбурнувши його у сторону підбігла до школярки в спробі знайти хоча б якісь ознаки життя, перевернувши їх мертве тіло спиною до землі, вона забувши про все на світі взялась розривати її уже залиту кров'ю сорочку та бюстгальтер на місці ножової рани, її молоді та пружні груди змінили свій відтінок з рум'яно-розового на білий, вони стали важчі та холодні, нажаль все ще недоторкані та цнотливі соски уже не відчують на собі жування та смоктання майбутніх немовлят, життєва енергія покидала юне, все ще тендітне тіло буквально на очах у Челсі, рана була не глибокою але як виявилось доволі смертоносною, проткнувши життєво важливі органи.

— Це не я... що за "блят..ка сука"... ти ж бачив що вона сама спіткнулась, насилившись прямісінько на ножа, я тільки хотіла її зупинити... "опинившись у відчаї стала кидатись зі сторони в сторону Челсі викрикуючи немов прокажена ці слова, сама не розуміючи для кого тай взагалі чому вона це робить.

Журналістка схопила себе за обличчя у спробі усвідомити що відбувається, кров яка була на долонях змішалась зі слізьми на її очах, разом ця субстанція рікою полилась по її гарячій від люті шкірі лиця, спадаючи прямо на розірвану буквально на ганчір'я футболку в районі випухлості грудей дівчини.

Чоловік що до цього мовчки спостерігав за тим що відбувається звів дуло рушниць в гору та зробив один вистріл у небо, здавалось він салютує переможцю, після чого акуратно постав зброю на стіл біля себе та прийнявся що має духу плескати у долоні.

— Браво... браво, ось і переможець нашого турніру, вітаю цього відважного гладіатора. "абсолютно холоднокровно та розважливо оголосив чоловік, аплудуючи дівчині".

— Ну що ж а тепер ти стала такою як я, я, той кого ти так презирала та ненавиділа.

"він піднявся зі стільця та зробив декілька кроків в сторону дівчини, звісно прихопивши зі собою гвинтівку"

— Ну і як тобі Челсі "мисливець вперше за весь період спілкування з нею, звернувся до дівчини на ім'я" — Які відчуття тебе охоплюють після того як ти убила людину, причому власну знайому, кров на твоїх руках, правда вона ж тебе зігріває, тобі це сподобалось вірно?

— Не верзи дурниць, чуєш? Не смій так казати, мені огидно та дуже прикро від цього, вона ж була такою молодою, все ще ходила до школи. "Челсі переповнювали емоції, тому не було більше сенсу стримувати себе у висловлюваннях"

— Це ти виний як у її, так і в смерті інших жертв твоєї аморальної гри, ти просто жалюгідний убивця який забавляється тим що нападає на звичайних, в ні в чому невинних туристів, причому атакуєш зі спини, маючи усі козирі в рукаві.

— Ну, ну... Тобі слід охолонути дівчинко, так я розумію ти все ще знаходишся у стресовому стані після всього цього лайна але воно мине, обіцяю тобі, тепер ми з тобою взаємопов'язані, нам нікуди відступати...

— Ну і що, мені байдуже, знаєш я готова понести своє покарання, враховуючи що це був просто самозахист зі моєї сторони, тому або стріляй у мене негайно або я йду звідсіля геть, де все що знаю до останньої краплі розкажу поліції.

Челсі спробувала зробити декілька кроків в протилежну від хижину сторону але повільно, мисливець не чіпав своєї гвинтівки, тільки жестом вказав собакам щоб ті поступово переміщались за нею але не нападали.

— Я ж прошу тебе по доброму, чуєш Челсі ти мені справді припала до душі, тому я хочу щоб ти залишилась тут зі мною, успадкувавши все моє ремесло та майно я не більше не жартую, ми будемо як батько та дочка.

Чолов'яга побачивши що дівчина зупинилась на відстані не більше двадцяти метрів від нього спиною, продовжив доносити їй свої мотиви.

— Невже ти не розумієш на школярці та ножі є твої відбитки пальців, тебе скоріш за все посадять на добрий десяток років у тюрму, де ти змарнуєш левову частку свого прекрасного, молодого життя.

Старець трішки замовчав щоб подумати після чого добавив, неville ти так прагнеш "запхати" мене за ґрати, просто поглянь на мене, на цей старий та в'ялий кусок м'яса, думаєш мені ще багато залишилось? Я помру у найблищі декілька років так чи інакше.

Але дівчина не відступала від своєї позиції, вона спробувала відійти назад ще на деяку відстань, в ту ж мить сформоване коло зі собак що оточили жертву звузилось навколо неї, вони тільки тихо гарчали вискіривши свої білосніжні зуби, час від часу то наближаючись то віддаляючись від своєї раніше наміченої цілі.

Але чоловік так просто не здавався, він вперто намагався переконати журналістку прийняти його сторону, ось тільки уже не так зухвало та впевнено як раніше.

— Чому ти не розумієш моя розбійнице, тобі нікуди іти, тут три убиті особи яких практично усе селище бачило поруч з тобою, як ви разом заходили спочатку до крамниці а пізніше у ліс, згадай навколо вас було безліч туристів, ти вся в крові одної зі убитих доречі тобою ж, шанси на те що поліція повірить саме тобі а не припустимо мені не такі вже й переконливі, допоки ти дістанешся села я можу прибрати тут не потрібні мені сліди, а саме мертві тіла тих двох хлопців що там вгорі, і шансів що тобі повірять стане ще менше, плюс твоя репутація, про все що тут діялось так чи інакше розповзуться чутки, з тобою ніхто не захоче мати справи, ні сім'я а ні твої друзі.

Було очевидно, що без упину викрикуючи скільки слів повітря у легенях старця врешті-решт забракло, тому він поставивши долоні на коліна вигнув спину назовні та прикляк щоб перевести дух, після чого дещо підозріло поглянув на Челсі та одну зі собак що наблизилась до неї, він знав що це молодий ватажок зграї, який став ним замінивши нещодавно убитого від руки Челсі старого пса.

Дівчина мабуть від страху завмерла на місці, коли ця собака наблизилась на відстань прямого контакту із нею то кінчиком гострих зубів зняла пов'язку з ноги

дівчини, якою на швидку руку була перебинтована рана залишена старим ватажком, далі пес висунув всього у слюнях язика та декілька раз облизав мітку у вигляді укусу собаки, після чого прийнявся обнюхувати її.

## Розділ 5

"квінтесенція

пригоди"

Старець побачивши цю картину трішки завагався але вирішив розповісти дівчині правду підійшови ближче до неї.

Він закотив рукав по лікоть правої руки, шкіра якої була покрита сивим волоссям, вся у шрамах та порізах, наступним кроком він наблизився ще ближче до неї щоб та могла чітко розгледіти його руку.

— Рана на твоїй нозі Челсі "мовив повільно чоловік" - її зробив той пес, що я залишив біля вас, правда ж?

— Ну і? Що ти хочеш цим сказати? "мовила у відповідь дівчина все ще не зводячи погляду зі собак, які одна поперед одної обнюхували її начебто щось відчуваючи"

— А ось що моя мила, поглянь у мене така ж на руці, бачеш, правда з роками трішки затягнулась, але якщо добре приглянутись то можна вгледіти шрам.

Він був правий, Челсі добре побачила мітку схожу зі своєю, от тільки її рана була свіжою та більш глибокою.

— Якщо вже на то пішло то потрібно тобі розповісти мою історію з нуля, тільки тепер я переконався що все це неспроста, сама доля звела нас разом.

— Що ти чорт забирай верзеж покидьку, до чого тут моя і твоя рана, та яка може бути в біса доля? "роздратованим тоном запитала дівчина уже абсолютно не розуміючи що він має на увазі"

— Ну гаразд, бачу тобі нетерпиться все дізнатись, тому слухай уважно. Колись давно, коли я був практичну у твоєму віці то як зазвичай, безтурботно гуляв цими лісами, займаючись мисливським ремеслом і от одного разу на мене неочікувано накинута зграя агресивно налаштованих собак, один чорт знає звідкіля вони взяли але факт залишається фактом, коли вони на мене накинулись то один з них що явно вирізнявся з-поміж інших, вчепився у мою руку своєю пащею залишивши на ній цю рану.

Челсі застигши на місці уважно слухала та "перетравлювала" почуту інформацію, все ще не розуміючи її суть.

— А далі моя нова заступнице буде найцікавіше, ті кляті лайки раптом перестали мене атакувати, я інстинктивно жестом вказав їм відійти від мене що вони й зробили, а коли я обережно почав відступати у бік пси покірно рушили за мною, а лайка що залишила на мені мітку укусивши мене бігла по переду, з часом я зрозумів що це був вожатий зграї.

"він говорив спокійно та переконливо, було зрозуміло що сенсу брехати йому

немає, як би це не було прикро чути, але слова сказані ним звучали від щирого серця"

— Після цього інциденту минуло уже більше тридцяти років, і весь цей прекрасний час зграя диких лайок була вірною мені, так її члени та лідери змінювались з покоління у покоління, вони розмножувались між собою, старі замінювали молодих, юний вожатий ставав на пост уже покійного, але попри це завжди залишався один специфічний нюанс.

І тут його голос трішки задрижав, складалось таке враження що він вагається, казати наступні слова чи ні, що якщо...? подумав чоловік... та врешті-решт спромігся продовжити далі.

— Цим нюансом була мітку на моїй руці, саме завдяки ній лайки зі покоління у покоління мені підкорялись, але те що я тільки що побачив осіяло мене, діючий лідер собак залишив нову мітку тепер на твоїй нозі, хоча й одразу опісля цього ти його прикінчила та все ж факт залишається незмінним, молоді пси приносяться та приглядаються до тебе, вони щось в тобі відчули.

— І для чого мені вислуховувати твою придуркувату лекцію, я ж іще раніше дала тобі добре зрозуміти, або позбався мене на місці або дай мені піти, я не буду ані твоєю рабинею а ні партнеркою.

Челсі знову повернулась до нього спиною та обережно рушила куди подальше, собаки продовжували уже не так агресивно ступати за нею.

Прозвучав дзвінкий крик мисливця.

-Тепер ти нова повелителька собак! Юна та амбітна, ох... як ми б тепер зажили разом у двох, будемо зачищати ліс від сміття як і раніше, але більш інтенсивно, якщо ти розумієш про що я.

Дівчина остаточно вирішила його ігнорити, йдучи геть від хижини, та старець не відступав, перекинувшись через плече гвинтівку він ступав за нею слід у слід, допоки не зупинився даючи собакам наступну команду.

— ФАС! Взяти її.

— Ахх... "невдоволено зітхнув він" — ти сама вибрала свій шлях, вибач але дати змогу тобі вибратись звідси вживих я не можу собі дозволити, це занадто велика розкіш.

Коли собаки щільніше оточили Челсі готуючись до атаки, старець зробив наступне.

— От лайно невже у міні все ще жервіє якась сентиментальність... "самоіронічно пробурмотів собі під ніс він" — тоді гаразд, я пом'якшу твої страждання, все ж коли тебе живцем роздирають на шматки це не найкраще видовище, а біль для жертви просто нестерпна.

Мисливець знову націлив рушницю на дівчину щоб прикінчити її, тим самим позбавити наступних страждань, він уже практично був готовий звести такий бажаний для них обох курок як собаки неочікувано повернулись у напрямку старця, хижо гарчучи на нього вискіривши свої смертоносні пащі, найбільш активним зі собак був юний лідер який тільки набрав свого статусу, лайки плавно все ще вагаючись та підкошуючись рушили до нього, зі сторони складалось таке враження що вони

намагаються захистити Челсі, тому спрямована гвинтівка для вистрілу на неї так їх насторожила, в той час як сама журналістка все ще не до кінця усвідомлювала що тут коїться, тому просто спостерігала на місці, заціпенівши від страху.

— Ах ви невдячні сучині діти, як ви посміли мене ослухатись, я ж все життя був вам немов рідний батько, а ви проміняли мене на неї.

Мабуть вперше за весь час цих жахливих пригод він посправжньому закипів від гніву, водночас було очевидно що у його голосі відчувається своєрідний острах.

Собаки все ще неквапливо наближались до свого колишнього господаря, час від часу роблячи короткі паузи, він хутко здійняв гвинтівку в небо та зробив попереджувальний вистріл в надії що лайки налякавшись відступлять, але вони тільки на декілька секунд зупинились, трішки опустивши вуха та приклякши на задні лапи але оговтавшись знову невпинно взялись оточувати його.

— Це ти! Це все ти "трахана хвойдо" у всьому вина, вся ця чортівня через тебе... "гнівню тикнувши пальцем на Челсі закричав чоловік, паралельно, відступаючи спиною назад він зачепився об коріння що стирчало з-під землі та приземлився на землю буквально на задню точку, цієї миті вистачило щоб новий вождь який був попереду інших, наважився впритик наблизитись та накинутись на нього.

Лайка зробила це не надто впевнено, зрозуміло все ще вагаючись враховуючи що це її нещодавній господар, цього фактору вистачило старцю який довго не думаючи, що має духу приклався прикладом рушниць по собаці, яка буквально із зойкітом відлетіла на декілька метрів назад, після чого неначе йому було не за шістдесят а тільки двадцять років, хвацько підвівся на свої міцні ноги, ставши у бойову позицію.

Собаки систематично подивлялись на Челсі в надії почути відповідну команду але вона тільки мовчала, розгублено спостерігаючи за тим що діється.

Знову подув теплий весняний вітер, зелене листя гармонійно зашелестіло довкола, вечірнє сонце все ще частково заливало галявину де відбулась усі ці жахливі події своїм теплим на дотик промінням, над верхівками дерев безупинну літали та цвірінькаючи немов гомоніли між собою безлічі пташок, але для головної героїні даної вистави всі ці фактори відійшли на задній план, єдине що її бентежило це як залишитись живою в дану мить.

Мисливець ще деякій час хаотично відмахувався прикладом ствола у різні сторони, пронизуючи всеосяжне повітря.

В його очах була тільки тривога, голову ж заповнив туман безнадії, гарчання та скригіт зубів готових до бою псів все посилювався і посилювався, вони час від часу то кидалились на ворога то відступати, складалось таке враження що вони чекають вирішальної команди свого нового господаря, дівчини, у якій поступово почало щось пробуджуватись, заціпеніння від страху що до цього скувало своїми залізними кайданами Челсі дало слабину, вона спромоглась підняти руку та вказівним пальцем тикнути прямо на ціль, кривдника, який до цього тероризував журналістку та її друзів.

— Фас! Взяти його... "гучно, зі злостью в словах оголосила Челсі, тим самим

виписавши мисливцю смертельним вирок.

— Ах ти кляте стерво... "це було останнє що спромігся процідити скрізь свої занедбані зуби старець".

Почувши таку бажану команду юний вожак зграї стрімголов накинувся на чоловіка, одразу за ним взялись за справу і інші пси.

Зваливши того з ніг, вони з усіх сторін як стерв'ятники оточили жертву розриваючи її на лахміття, інстинктивно старець зробив ще буквально декілька вистрілів в небо зрозуміло роблячи це на осліп, клубок диму від пороху розчинивсь у повітрі навколо них, після чого і сама гвинтівка вислизнула із уже знерухомлених пальців старця та гепнулась на землю.

У Челсі склалось таке враження що її мітка, символізуюча собою владу над собаками промовляла до неї зі середини, вона неначе додавала їй сил та сміливості, вона як у прямому так і у переносному сенсі відчувала всім своїм нутром владу над псами, буквально на генетичному рівні відчувався зв'язок із ними.

На старенькому ретро-програвачі звучав другий цикл етюдів Шопена, які були присвячені французькій письменниці Марії д'Агу.

На дворі поступово сутеніло але пляшку насичено-багряного вина було все ще добре видно, аромат напою був п'янким, спокушаючий глядачів до його споживання.

Челсі абсолютно рівнодушно та холоднокровно підійшла до старця, а точніше розірваної туші м'яса що від нього залишилась та підняла із землі гвинтівку, після чого переступаючи через огидні куски плоті та плями крові попрямувала до стола, де абсолютно знесилившись повалилась на стілець.

Вона уже не тямлячи, мабуть із відчаю налила у чистий келих вина, не у тої з якого раніше пив старець, причому зробила вона це абсолютно недбало як наслідок останки червоного напою розлились по столу, каплі якого відбившись від поверхні окропили спітніле та пошарпане тіло дівчини.

Велична музика та смачне вино повинні були створити атмосферу ресторанних посиденьок, але нажаль Челсі прекрасно розуміла що це не так, оцінюючи як краєвид навколо так і усі жахливі інциденти що відбулись з нею за останні дні.

Журналістка зробила декілька ковтків напою, споглядаючи буквально у далечінь поперед себе, дівчина мабуть вперше за довгий час дозволила собі трішки розслабитись та забутись, хижі тварини завершивши свою трапезу послухно підійшли до неї та обсіли її з усіх сторін, облизуючись від крові та приводячи себе в порядок.

Що робити далі вона не знала, у голові все ще був туман, водоспад, собаки, Тарас, мисливець, шеф та ліс абсолютно все перемішалось у її підсвідомості, чому мені так не фартить подумала дівчина а з другої сторони може все це й на краще, врешті-решт вона знову чудом залишилась в живих.

Раптом одна зі собак прийнялась до клаптика землі поруч хижини, здавалось що вона щось хоче відкопати але їй ніяк не получается, Челсі випила келих вина до дна, піднялась та підійшла до собаки.

Лайка надалі все активніше та активніше терлась мордою об землю, енергійно



шивелячи своїм хвостом, коли Челсі насмілилась доторкнутись до неї то рукою відштовхнула тварину у сторону, даліше провівши пальцями на цьому місці раптом відчула на дотик холодне залізо, більш ретельно прибравши верхній шар ґрунту вона з подивом побачила квадратної форми люк, скоріш за все це був вхід до підземного погребу, із зусиллям припіднявши його дівчина переконалась що була права. Цей люк відрізнявся від більшості собі подібних, адже як правило у селах практично кожна сім'я має погріб, який свого роду був попередником холодильників для зберігання овочів та інших продуктів що мають властивість псуватись, так от він був значно глибший та просторий дечим нагадуючи підземний бункер, з-під люка до низу була прилаштована невеличка драбинка для спуску у середину, довго не вагаючись Челсі спустилась туди, візуально це приміщення нагадувало нору яка була абсолютно нічим не облаштована, щоправда зі стелі стирчало декілька акумуляторних світильників забезпечуючих мінімальне освітлення, земля під ногами була вологою як і тутешнє повітря, сирість буквально пронизувала її, поглянувши вгору над собою дівчина побачила привідкритий люк, проміння вечірнього сонця під кутом потрапляло в середину відбиваючись від бічних, глиняних стін. Зробивши декілька кроків уперед вона помітила дещо інтересне, подиву Челсі не було меж, в одній зі бічних стін ідентично елітним винним погребам були розміщені пляшки напою, які зберігались у своєрідних комірках будучи засунутими у землю для кращого настою, тут було багато скляних пляшок, на око не менше п'ятдесяти штук як червоного так і білого вина різних марок, знаходились вони у невеличких проміжках між собою, ще далі на протилежній стіні немов на показ висіли на маленьких гачечках, вздовж одна попри одну з десятків вилизаних до блиску гвинтівкових різних моделей та калібрів, а у дерев'яному контейнері неподалік зберігалась велика кількість набоїв і добре оздоблених мисливських ножів, стало зрозуміло що ця кладовка скоріш за все була арсеналом для зберігання зброї мисливця, на неї нахлинуло різке відчуття клаустрофобії тому та прийняла рішення хутко піднятись на гору.

Зробила вона це за допомогою тієї ж уже місцями прогнилої драбинки, як тільки її голова опинилась на свіжому повітрі виглядаючи неначе кріт із нірки, вона зробила глибокий вдих щоб наповнити свої легені свіжим киснем.

Молодці собачки подумала вона, мабуть вони також інстинктивно вирішили підказати своїй новій господарці де знаходиться погреб із безліччю корисних речей, можливо їм подобається такий от спосіб життя, всі ці жахливі смерті, погоню та залякування туристів вони вважають просто якоюсь грою, так, зрозуміло вони звичайні мисливські пси які просто стали жертвою схибленої психіки свого минулого господаря, вони всього-на-всього виконували його команди не маючи наскільки розвинутого інтелекту для мислення, адже тоді вони можливо б дійшли висновку що це аморально та не правильно.

Вона знову пильно поглянула на зграю покірних хижаків, все ж подальшого бажання виправдовувати чи звинувачувати їх не було, з однієї сторони вони були катами а з іншої стали жертвою кривавого диктатора, у багатьох статтях по психології

як цього так і минулих століть часто вказували на те що піддані тирана, будь це Гітлер чи Сталін які виконували всю брудну та криваву роботу а саме катування та масові ліквідації людей, зазвичай вважали себе безневинними, зсилаючись на те що вони просто виконували призначене їм завдання або команду.

Судити їх у неї не було ані наміру ані часу, тому вона командою заманила їх у середину погріба, що на її ж подив вдалось досить легенько зробити адже собаки практично у рядок одна за одною стрибнули в яму, їх грайливі погляди були спрямовані в гору на свого господаря, вони висунули свої слизькі язички в очікуванні на нові вказівки але нажаль це був останній раз коли вони споглядали на неї, наступники кроком Челсі хутко схопила руками люк та зі тріском закрила його а разом й усіх собак які були у середині, вони вчинили гучний галас своїм гавкотом та скавулінням, але на превеликий жаль їх нікому було почути.

Нарешті взявши себе в руки журналістка наважилась увійти до хижини, дорогою туди вона на мить жахнулась від своїх же думок, адже деякій час тому, сидючи за столиком та попиваючи вино їй на долю секунди спала думка чи може й справді зайняти пост мисливця, стати убивцею, маючи у своєму арсеналі міні-армію вірних лайок, декілька гвинтівок та хижину, але тут же отямилась, скоріш за все це внутрішній сигнал у вигляді імпульсу від мітки все ще пронизливим ехом лунав із її нутра.

Виправданням для Челсі було тільки одне, вона й справді як морального так і фізично сильно виснажилась, після нещодавно пережитого практично у будь-якої нормальної людини може "знести башню".

В середині домівки була невеличка піч із кефалю кавового відтінку, у якій потріскували ще недогорілі березові та букові дрова, біля бічної стіни було одномісне ліжко встелене дошками з гладко відполірованою поверхнею, на якому була подушка з якої у різнобій випадало пташине пір'я та вовняне, недбало згорнуте на бік покривало.

Серед одноманітного декору, де практично все було у занедбаному стані та без жодних тонкощів, призначене тільки для практичності та прямого грубого використання вирізнялись чучела диких тварин на стінах, які немов живі дивились на тебе з верху у низ, мабуть у безнадії благаючи про спасіння. Тут були екземпляри таких тварин як сова, дика коза, лось та ізюминкою на торті була гігантська голова бурого ведмеда, буквально посеред спальної кімнати.

Зі сторони здавалось що це типічна занедбана хатина будь-якого сільського відлюдника що живе усамітненим життям посеред лісу, і нічого такого тут не було підозрілого от тільки на очі Челсі приглянулись зачинені на завісний замок дверцята, ключа нажаль у неї не було тому довго не мислячи дівчина звела курок ствола та вистрілила пряму у замок який одразу ущент розлетівся на кусочки, після чого дверка як у стереотипних фільмах жахів повільно зі насторожуючим шурхітом трішки привідчинилась.

З першого погляду кімната по ту сторону дверей була схожа на звичайну кладовку, вона була забита безліччю непотрібних речей, як от стара мітла чи каструля із

протертою діркою.

Але найбільше в очі їй кинувся не тепічний для такого помешкання та його власника одяг, що був хаотично розвішаний на маленькій шафі з уже облізлою фарбою, тут були різнобарвні, скоріш за все молодіжні речі, серед яких декілька як жіночких так і чоловічих курточок, а також взуття, головні убори та штани такої ж категорії населення.

Жваво перебираючи їх одна за одною, Челсі ненароком натрапила рукою на компактну тумбочку яка була завалена даним одягом, відкривши на силу одну зі шуфляд яка явно потребували смазки вона побачила велику кількість мобільних телефонів різних часових періодів та моделей, тут були як старі кнопочні пристрої так і сучасні сенсорні смартфони, щоправда усі вони були розряджені, порившись ще деякий час у цій заваленій кладовці, зокрема у знайденому одязі дівчина випадково натрапила на ще одну цікаву знахідку, з однієї балонної жіночої курточки червоно-гранатового відтінку раптово випало декілька фотографій маленького розміру, піднявши їх з покритої великим шаром пилу підлоги Челсі вибігла на подвір'я щоб краще розгледіти що на них було зображено.

Побачивши сімейні родимки на відповідних частинах тіла у двох молодих дівчат що мило усміхались на селфі-камеру, журналістка із жалем, уже якій за сьогодні раз пролила сльозу, так це були ті самі сестри що безслідно зникали минулого року, саме їх нещасних батьків вона навідувала декілька днів тому назад, натрапивши на відповідне оголошення в інтернеті. Хоча б якийсь промінчик щастя засіяв у її сповненій непроглядною пітьмою душі, адже тепер убиті горем батьки будуть знати правду, будуть знати хто убив їхніх доньок, та для початку їй самій потрібно буде придумати як вибратись з лісу живою.

Коли стрес та тривога поступово стали спадати їх замінили інші природні процеси, які до цього були приглушені та відведені на задній план.

Живіт дівчини невблаганно став бурчати, сигналізуючи про те що не слід його ігнорувати, від голоду у неї запаморочилось у голові, згадавши про піч та вогонь дівчина повернулась назад у хижину, де натрапивши на кухню взялась нишпорити навколо, їй добряче поталанило коли перед нею на одній з обмазаних жиром полиць показався апетитний, запечений шмат м'яса, частково зачерствіла, покрита пліснявою буханка хліба та половина головки цибулі.

Звісно на дану незамисловату страву у такому ось вигляді та асортименті, проживаючи своїм буденним життям у місті Челсі б навіть не глянула а що вже говорити про її споживання, але в даній ситуації коли слюні практично самі витікають із рота а живіт бурчить як трактор, у неї не було іншого вибору.

Скоріш за все це було м'ясо дикої кози чи зайця у формі стейка, воно було холодне але смакувало непогано, спожиту їжу тільки бог знає якого терміну виготовлення вона запила раніше згадуваним вином, без церемонії спорожнивши пляшку до дна.

На дворі ставало все темніше, допоки сонце остаточно не сховалось за горизонтом, нажалі іншого варіанту окрім як залишитись у хижині на ночівлю не залишалось, все

ж зранку куди видніше.

Спала вона на місцями прогнилій підлозі, нехтуючи ліжко на якому до цього спав кривавий душегуб, постиливши під низ одяг який вона раніше знайшла, ним же вона і накрилась.

Сон полонив дівчину у ту ж мить коли вона заплющила очі, враховуючи наскільки сильно та була виснажена.

Опинившись у власному сновидінні Челсі побачила знайомий їй водоспад з якого текла червона вода, її ноги немов маючи власний інтелект рухались прямо уперед, все ближче до обриву, їй чулись знайомі голоси колишніх друзів серед яких виділявся рішучий голос Тараса, він обіцяв що зустрінеться з нею на цьому ж місці але нажалі його не було, раптом з лісу граційною ходою виринула коза, яка рухалась прямо на неї перескакуючи з ніжки на ніжку врешті-решт стрибаючи прямо у прірву, безслідно розчиняючись немов казкова фея у гирлі водоспаду, слідом за нею із хащів показалися злі породисті лайки, вишкіривши свої страшні та криваві пащі з яких стікала все ще тепла кров, вони гарчали але ненаважувалась нападати, неочікувано вони притихли з острахом повернувши лахматі голови назад до темних лісних хащів, з яких вийшов добре знайомий їй старий мисливець у камуфляжі зі гвинтівкою на плечі, він порпався своїм брудним пальцем у зубах, раз-по-раз повторяючи такі слова "ось і моя мила дівчинка, тепер ти будеш виконувати мою роботу, тепер ти станеш убивцею...". І тут у нього немов "заїло пластинку", у вухах Челсі почувся тривожний шум, очі собак стали криваво-червоні, мисливець направив гвинтівку на неї даючи собакам команду "Фас!", лайки оточили її з усіх сторін, коло звужувалось, зробивши ще один обережний крок назад Челсі відчула пустоту, так вона була на краю обриву, позаду неї була гігантська прірва куди з гуркотом спадала вода розбиваючись об гострі скелі, собаки накинулись на неї, немов на безпорадного, загнаного у пастку зайця, старець невпинно все повторював і повторював наступні речі "ти моя заміна, тепер це твоє ремесло, радій адже ти обрана долею Челсі, на тобі священна мітка..." раптом силует старця набув розмитої форми, Челсі витерла очі щоб добре розгледіти його, вона жахнулась коли побачила що нечітким, розмитим селуетом була насправді вона, це було її обличчя, одягнена у мисливській камуфляж зі рушницею на плечі, а собаки розривали на шматки не її а старця, який висунувши руки вперед до Челсі благав її про допомогу.

У наступну мить вона прокинулася все ще лежачи на не комфортній підлозі, повітря у хатині було важким та неприємним, все було просочене запахом пороху, хутром диких тварин та потом дорослої людини.

Їй на радість, під руки попалося маленьке видерко з водою, у якому вона обмила спітнілі від нічного кошмару руки та стривожене обличчя.

## Розділ 6

### "Пора звідсіля забиратись"

Раптом із надвору почувся крик дорослого чоловіка, можливо їх там було декілька.

— Що це за чортівня! Що тут у біса коїться...

Челсі хутко вибігла з хижини, неподалік від того місця де ще вчора відбувались криваві сутички будучи шокованими стояли два чоловіка у поліцейської форми, зі пістолетами у руках, які вони звісно спрямували на Челсі коли побачили її.

— Хто ви такі пані? Чиї це трупи курва тут лежать. "на вигляд досвідченіший поліцейських який явно мав проблеми із зайвою вагою, тикнув пістолетом як вказівником на мертве тіло Вероніки та остатки від мисливця, він говорив це швидко та з насторогою"

— Це ваших рук справа? Так чи ні, негайто відповідайте!

Челсі заплакала, вона спробувала щось відповісти піднявши руки в гору, як тут змішався у розмову інший високий та худорлявий полісмен в окулярах.

— Стривай но Дмитре, це чи не та дівчину з фото, що знаходиться у розшуку.

"він пильно поглянув на роздруковану фотографію після чого показав її напарнику"

— Так гадаю це вона "коротко відповів він, після чого кинувши око на бідолашну та знесилену дівчину добавив" — думаю Сергію нам слід охолонути та в нормальній обстановці взяти свідчення у неї, бачу їй справді є що розповісти.

— Як же я рада що ви мене знайшли "уся в сльозах промовила Челсі", — так звичайно я розкажу вам все що тут відбулось, але можна будь-ласка дізнатись як ви знайшли сюди дорогу.

— Зачекай но, а що це за лайкіт собак такіх? складається таке враження що він лунає десь з-під землі. "обачно зі насторогою сказав високий, молодший за званням поліцейський, адже пси продовжували лаяти здіймаючи сильний галас навколо, почувши що тут посторонні"

— Обіцяю я все вам розкажу, і щодо них також, тільки дайте мені трішки часу зібратись із думками. "голос дівчини продовжував триміти, з її вигляду було зрозуміло що вона якомога скоріше хоче виговоритись, змити зі себе все це лайно що переслідувало її напротязі усіх цих жахливих днів"

Поліцейські увійшли до хижини та запропонували дівчині присісти і заспокоїтись, все ж виглядала вона і справді кепсько.

— Ну якщо ти наполягаєш дівчино то я звісно відповім "заспокоїливим тоном мовив той що був постарше, лейтенант Дмитро Олександрович." — Тут все просто, ще два дні тому назад у поліцію звернулась пані Іванна, яка повідомила нас про зникнення безвісти однієї групи туристів, серед яких були дві дівчини та відповідно два хлопця, після чого надіслала нам їхні фото, згідно якого ми й зуміли тебе розпізнати.

Пильніше приглянувшись до фото та навівши паралелі зі теперішнім виглядом Челсі він побачив великий контраст, на зображенні була красива дівчина з охайно наведеним макіяжем та добре доглянутим чорним волоссям, яке густими локонами розпускалось на її плечах, в реальному житті перед ними знаходилась виснажена особа жіночої статі у розірваному на лахміття одязі, вся заляпана кров'ю зі обдертими ногами та руками, а про її зовнішній вигляд тут і мови не могло бути, скувуджене

волосся та брудне, загоріле на сонці обличчя видавали її скоріш за жителя якогось безлюдного острівця.

— Так ось "облишивши свої роздуми продовжив гладкий полісмен" — коли ми прибули до Осмолоди то звісно розпитали про вас у місцевих жителів, серед яких була продавчиння однієї крамниці, коли вони побачили фото запропоновані нами то повідомили що бачили цих осіб, дехто зі свідків навіть вказав куди ви попрямували до лісу, адже туристів у сезон тут багатенько "хоч кури не клюють".

— А щодо хижини то тут також все просто "підхвativ розмову напарника худорлявий чоловік, закуривши сигарету марки "Прима. Люкс" пачку якої до цього тримав у руці" — коли ми запитали в очевидців чи не могли б вони підказати хто тут добре розбирається у цих краях щоб посприяти нашим пошукам, деякі мешканці з обачністю оглянулись між собою, складалось таке враження що вони вагаються відповісти але все ж одна жіночка вказала нам напрямок маршруту до цієї домівки, зсилаючись на те що тут мешкає грибар літнього віку, який добре як ніхто знає цей ліс. Так ми й опинились тут "на закінчення добавив він, випустивши з легень декілька кілець диму та роблячи чергову затяжку уже догораючої папіроси"

— А тепер твоя черга відповідати. "знявши з голови службову фурашку та виставивши напоказ свою практично лису макітру, мовив Дмитро Олександрович"

Спочатку Челсі завагалась, так зрозуміло вона не знала з чого почати, але вирішила розповідати тільки правду що й у кінцевому результаті врятувало її, вона зайшла зі самого початку, від блукання Вероніки та Назара до нападу на них мисливця зі собаками, одяг раніше убитих туристів що дівчина знайшла у кладовці, безліч мобілок та фотографій жертв а також погріб зі зброєю та зачиненими у ньому собаками стали залізобетонними та безальтернативними аргументам в сторону журналістки.

Все було логічно та переконливо от тільки перед самим виходом із хижини худорлявий полісмен перепитав трішки задумавшись.

— Так я не докінця зрозумів чому ті собаки вирішили ослухатись того мисливця і як тобі вдалось заманити їх до погребу.

— Не знаю... Я сама ще не докінця із цим розібралась...

Тихо пробурмотіла собі під ніс Челсі, але і тут вона частково сказала правду все ж про мітку зі неоднозначними елементами містики вона воліла змовчати перед поліменами, розуміючи що це аж ніяк не посприє справі а тільки зіб'є зі пантелику слідчих, великим щастям для неї стало те що вони вирішили не вдаватись у подробиці даних нюансів а зосередитись на очевидних фактах.

Звісно Челсі не забула про мертві, розпотрошені до невпізнаваності тіла двох братів а саме Василя та Назара, дорогу куди вона все ще пам'ятала а от щодо інциденту зі самою школяркою та її смертю дівчині прийшлося прикласти певних зусиль для більш логічного і правдоподібного пояснення, але щирість та рішучість у словах Челсі змусила полісменів повірити у практично все сказане нею, враховуючи що більшість зі переліченого було належним чином обґрунтоване та підкріплене реальним фактажем.

Звісно Челсі відвела полісменів до того місця де були вбиті хлопці, а там уже команда досвідчених детективів провела детальний аналіз їх смерті, як би це не було сумно але собак прийшлося ліквідувати гуманним способом, спеціальна команда ветеринарів ввела собакам безболісний препарат для усипляння, змусивши серце тварин зупинись під час безтурботного сну.

Все ж факт залишається фактом, попри нормальний з вигляду зовнішній стан, вони є психічно травмованими тваринами, адже жодна сучасна нормальна собак немає ані природнього наміру ані практики у поїданні плоті живої людини.

Коли Челсі у супроводі поліцейського персоналу дісталась до селища Осмолода, з якого її мали доправити назад у місто то на диво їй, навколо них зі усіх сторін розташувалось безліч людей в очікуванні бодай якихось роз'яснень, тут було декілька бригад ЗМІ, насамперед незначних, районних або ж місцевих, також були присутні і жителі села і туристи які роззявивши рота спостерігали за тим що коїться, ну і звісно не важко догадатись що люди які сильно ридали обіймаючись один з одним були рідними або близьким жертв раніше пропавших безвісти та як уже виявилось загинувших.

Полісмени прикривали доступ до Челсі зі усіх напрямків, не даючи ані журналістам ані іншим людям наблизитись до неї, але на одну мить їй вдалось зафіксувати сумний погляд тієї жінки з якої все й розпочалось, так це була пані Ірина а за нею стояв її підкошений, трішки занепаший духом чоловік, який тоді ще в домі через стіну говорив різні гадості звинувачуючи буквально усіх на світі в пропажі його доньок, Челсі дещо згадавши не зволікаючи попросила одного з полісменів передати цій сім'ї фото яке випало з червоної курточки, дівчина уже практично дісталась до автотранспорту який мав відправити її до дому, на коротку мить вона повернула голову назад, коли полісмен передав фото жінці та раптово ще більше залилась слізьми, синхроно обійнявшись зі своїм чоловіком, як тоді здалось Челсі його відсторонений та холодний вираз обличчя бодай на одну крихту але все ж таки змяк, цього було достатньо щоб журналістка переконаласть що все це не було даремно, журналістка з успіхом виконала своє завдання.

Вона сіла у салон автомобіля та прихлопнула за собою дверцята, як раптом до бічного скла підійшла раніше знайома жіночка зі крамниці в червонім фартушку у білий горошок, вона зі жалем, у дечому материнським поглядом зазирнула у вічі Челсі.

— Ти все таки знайшла убивцю та розібралась у безслідних зникненнях туристів. "тихим голосом промовила жіночка, адже саме вона чи не єдина в селі наважилась вказати маршрут до хижини мисливця, полісменам.

Знаходячись на садньому сидінні Челсі не одразу побачила силует якоїсь особи на передньому кріслі, нахилившись до переду вона з радістю впізнала у ній свою найкращу подругу Іванку, яка як і минулого разу у лікарняній палаті була вся в слезах від хвилювання.

Челсі з легким відчуттям провини трішки відвела очі на бік, її щоки вкрились рум'янцем, знову вона була на волоску від смерті, ослухавшись настанов Іванки, знову

вона опинилась в епіцентрі пригод зі трагічною кінцівкою, Іванка мовчи запропонувала їй такий бажаний стакан гарячої кави, простягнувши напій їй під ніс.

Чорт забирай їм буде про що потеревенити!